

He est liber Alkarcii

KAREL WEINFURTER

UČEBNICE
MAGICKÉHO
MYŠLENÍ

Frederik

EDICE PSYCHE - PRAHA - 1935

**Tuto knihu vydal Josef Hoznourek v komisi Edice Psyche
Praha XII-Vinohrady, Šumavská 7.**

Veškerá práva vyhrazena.

**Copyright and rights of translation also for America exclusively
by the Edice Psyche, Vinohrady, Šumavská 7, Czechoslovakia**

Motto:

*I uslyší v ten den hluší slova knihy,
a z mráкотy a tmy oči slepých prohlédnou.*

Isaiáš, XXIX., 18.

Úvod.

Účel této knížky je naznačen v titulu. Každý ví, že dnes žijeme v dobách kritických, jakých nikdy nebylo. Alespoň ne pokud sahá paměť nynějšího lidského pokolení. Vezmeme-li do ruky kterékoliv číslo denních listů, čteme každého dne zprávy o různých neštěstích a katastrofách rozmanitého druhu. Tyto katastrofy se sypou teď na lidstvo jako krupobití.

Jejich příčiny jsou několikeré. A jedna závažná příčina vězí v člověku samém, jehož myšlenková schopnost se v posledních dvaceti letech značně zmenšila, ba u některých jednotlivců se skoro zhroutila. Lidé se stali neprozřetelnými, neopatrnými, roztržitými a provádějí své práce nesevědomitě jako automaty. Touto roztržitostí je zaviněno velmi mnoho neštěstí t. zv. opomenutím. Tuto roztržitost lze pozorovati ve všech oborech lidské práce. Je tu zapomnětlivost, je tu nesevědomitost, zkrátka, je tu t. zv. lajdáctví, o němž ještě před dvaceti lety nebylo takřka ani vidu ani slechu. Alespoň ne v oborech důležité lidské práce.

Proto správné soustředěné myšlení, nepřetržitá bdělost duševní, na jakou jsou zvyklí lidé starší generace, je dnes čím dále tím vzácnější, ale tím není řečeno, že by se lidé nemohli k této schopnosti zase vrátit.

Knižka tato má být malou učebnicí správného myšlení. Co je správné myšlení? Je to soustředěná myšlenka na to, co právě činíme, ať při domácí práci, ať v obchodě, úřadu, u stroje v továrně nebo v dílně, ať při práci podřadné, anebo nejdůležitější, ať při práci rukama, nebo práci duševní. Dnešní doba přinesla o práci některé roztodivné názory. Ty musí být v budoucnu opraveny. Některé skupiny lidí, mluví-li o práci, myslí vždycky jenom na práci tělesnou a zapominají, že práce duševní je také práce a často mnohem namáhavější a mnohem nezdravější než jakákoliv práce rukama. Nebylo ještě nikdy slyšeno, že by dělník, pracující na poli, nebo v lese, se zhroutil nervově, tak jako se nervově hrouť tisíce pracovníků duševních. Ale to je jiná kapitola.

Správné myšlení nevede jenom k úspěchu ve všech oborech, správné myšlení nejenže vylučuje na nejmenší míru nehodu nebo zranění nebo i neštěstí, ale správné myšlení je zároveň silou magickou.

Na Král. Vinohradech, v měsíci květnu 1935.

Karel Weinfurter.

Kapitola I.

Magická síla myšlenek.

Nejvyšší síla na světě jest m y š l e n k a. Síla myšlenky vše poráží a je zároveň silou tvůrčí.

Kdo o tom ještě neslyšel, ten nechť si zapamatuje, že myšlenky jsou skutečné síly, jako elektřina, přitažlivost, světlo atd. Myšlenky nejsou nicotnostmi, nýbrž skutečnými reálnými silami, které mají svoje zákony, svůj pohyb, svoje překážky, svoje stupně a podle toho svoje účinky.

Každý člověk má ve svém mozku radiovou vysílací a přijímací stanici. Ale lidský mozek jest pouze zevní aparát těchto dvou stanic, kdežto vlastní činitel, vlastní hybná síla tohoto aparátu je neviditelná a skrytá, tak jako elektrické vlny v radiovém přístroji jsou skryty a neviditelné. Myšlenkové síly se šíří sféricky čili kulovitě na všechny strany a letí prostorem bez překážky obrovskou rychlostí, o níž nemá člověk ani ponětí. U porovnání se silou myšlenky je elektřina nebo světlo hlemýžděm.

Tak jako vysílací radiová stanice čerpá svou elektrickou sílu z obrovských dynamoelektrických strojů, tak také člověk čerpá svoji myšlenkovou sílu z nesmírné neviditelné strojovny Ducha, který proniká celý vesmír viditelný i neviditelný.

Člověk se skládá, hrubě pověděno, ze tří sou-

částek, z těla, z duše a Ducha. Lidský Duch je podstaty nesmrtelné a má všechny vlastnosti božské. Ale tyto vlastnosti se nemohou v normálním člověku projevit, poněvadž ani jeho duše, ani jeho tělo nejsou tak pročištěny a zdokonaleny, aby mohly přijímatí beze všeho a p ř í m o jemné záchvěvy duchovní.

Nicméně tato duchovní síla je obsažena v člověku a dává mu v první řadě vůli a rozum a schopnost myšlení a schopnost obraznosti.

Tyto dvě síly, totiž myšlenka a obraznost jsou jemnější než všechny síly fyzické a proto jsou nad nimi a ovládají je. Každá síla vyšší a jemnější ovládá sílu hrubší a nižší. To je zákon, který platí pro svět viditelný i neviditelný. Proto lidská myšlenka, ale jen s p r á v n ě v e d e n á a v y s l a n á, ovládá všechno hmotné, vítězí nad všemi silami fyzickými a stává se tak světovým vládcem.

Správné myšlení znamená, učiniti si z myšlenek a představ podle vlastní vůle magické magnety.

Co to znamená?

Jako magnet přitahuje železo, tak každá myšlenka přitahuje právě to, co obsahuje. Každá lidská představa je spojena s duševním obrazem, který něco představuje. Tyto obrazy značí různé věci a různé stavy naší duše, podle toho, nač právě myslíme. Jsou dobré a zlé a někdy lhostejné. Jsou pro náš život více méně důležité, ale většinou se týkají n á s s a m ý c h, našeho štěstí a blahobytu nebo našeho pohodlí nebo se týkají touhy, jak uniknouti z toho či onoho utrpení.

To je všeobecný obsah lidských myšlenek.

Každý vynálezce, než sestavil hmotně svůj nový přístroj, musil v ž d y c k y a bez výminky mít o b r a z tohoto přístroje jasně před svým duševním zrakem! Bez takového duševně viděného a přesného obrazu by nebylo žádného vynálezu. Teprve pak mohl vynálezce konstruovat svůj přístroj nebo cokoliv jiného na úrovni hmotné. Totéž platí o každém umělci a jeho díle, ať malíři nebo sochaři nebo staviteli nebo básníkovi. Toho nikdo nevyvrátí!

Ale ač je tato věc známá, přece jen málo kdo z ní uměl vyvodit dalekosáhlé důsledky!

První poučka, která z toho plyne zní: Lidská myšlenka a představa jsou silami tvůrčími! Člověk je tedy tvůrce v malém, jako je Bůh tvůrce ve velkém! Myšlenka z nás tedy činí malé tvůrce. Ale může z nás za jistých okolností učiniti také tvůrce veliké!

Každý člověk, ať o tom ví nebo neví, je tvůrcem svého osudu, svého štěstí a úspěchu nebo svého neštěstí a neúspěchu. To je poučka druhá a stejně důležitá.

Co si myslíš, to si přitahuješ. Pamatuj, že každá myšlenka je magnetem.

Máš-li strach, stihne tě to, čeho se bojíš.

Máš-li touhu po dobré věci a věříš-li, že ji obdržíš, je jisto, že se t a k s t a n e ! To vyslovil také Kristus, který znal veškeré okultní zákony všech světů a sice vyslovil to tak nezvratně a určitě, že nelze o tom pochybovat. V evangeliu Markově, v kapitole XI. ve verši 24. praví Kristus:

„Proto vám pravím, všechno, zač se modlíte a prosíte, věřte, že jste to již dostali a stane se vám to.“ (Překlad prof. Žilky.)

Z těchto slov Největšího Znalce okultních čili skrytých zákonů vidíme, že myšlenka musí být doprovázena ještě jednou silou, která je k uskutečnění myšlenky nezbytná. Tato síla se jmenuje *víra*.

Ale v tom se právě dopouštějí lidé nevědomky největší chyby. Lidé věří velmi často, že je stihne to, či ono neštěstí. Tento jejich strach je podporován přitažlivou silou víry a proto se jim stane to, čeho se bojí.

Ale naopak n e m á j í lidé stejné víry v úspěch a štěstí a dobro, které si přejí. A proto nemají úplného zdaru. Přitáhnou si sice také úspěch a také dobro, ale ne v té míře, jak si přáli. To proto, že jejich víra nebyla dosti silná.

Člověk musí věřit, že již má to, po čem touží a pak to jistě obdrží.

Ukázal jsem shora, že lidská myšlenka je silou tvůrčí a že bez ní by vůbec nic neexistovalo, co člověk vytvořil. Lidská myšlenka zde pracuje rovnoběžně s myšlenkou boží, neboť Bůh než stvořil svět, představil si jej v mysli a pak tuto svoji myšlenku vrhl do prostoru a svět vznikl.

Lidský duch má stejnou tvůrčí sílu jako Bůh Stvořitel, ale v malém.

Lidské tělo je stvořeno Duchem, který se do tohoto těla vtělil. Je stvořeno myšlenkami a představami Ducha božího. Má-li se narodit nový člověk, tu Duch, jehož schránkou čili obalem je lidská duše, počne působiti na zárodek v těle mateřském a podle jeho představy se vytvoří lidské tělo takové, jaké si Duch přál, a sice do všech podrobností zevních i vnitřních.

Tak jako umělec sochař, když chce vymodelovati nějakou sochu, musí ji mít ve své mysli

a pak ji vytvoří hmotnými prostředky a učiní viditelným a hmatatelným to, co dříve jenom sám viděl svým duševním zrakem, tak také Duch lidský má ve své představě napřed svoje budoucí tělo a svým působením vytvoří je potom na úrovni hmotné, neboť Duch ovládá veškeré přírodní síly a jejich prostřednictvím vzniká ve formě Duchem zobrazené, lidský organismus.

Protože lidské tělo je takto stvořeno myšlenkou božího Ducha, promítnutou na úroveň hmotnou, je ve svém nejvyšším poslání lidské tělo nástrojem tak dokonalým.

Ale jest jím jenom ve svém poslání nejvyšším. Je málo lidí, kteří rozumí tomuto výrazu. Jenom v takovém těle, v němž Duch má úplnou volnost, může uplatnit svoje nejvyšší síly a svoji moc.

Takové tělo naprosto dokonalé, které dosáhlo svého nejvyššího poslání, má pouze velký Mistr čili adept. Takové tělo je však zcela jiné podle své vnitřní podstaty než obyčejné tělo lidské.

Takové tělo je nesmrtelné a je tak proniknuto silami Ducha, že se může před lidskýma očima rozplynouti v nic a zase se objeviti. Takové tělo měl biblický prorok Henoch, nebo prorok Eliáš, kteří nezemřeli tělesnou smrtí, ale zmizeli.

Mnohý čtenář nezasvěcený by se snad domníval, že zde vypravuji nějaké pohádky nebo smyšlenky. Těm doporučuji, aby si přečetli některou knihu od závažných vědeckých spisovatelů, kteří popisují svoje zážitky, když činili pokusy s některým světovým materialisačním mediem. Zhmotnělé postavy lidské v takových sezeních se objevují náhle z prázdna a zase mizejí, ale dokud jsou viditelné a hmatatelné, mají veškeré vlastnosti živých organismů, jejich tělo tepe,

jejich plíce dýchají, a celé jejich tělo jest právě takové jako u živého člověka. A přece jenom mizí v okamžiku a rozplyne se v nic.

Jestliže takových zdánlivých zázraků lze viděti u medií, která vnikají pouze do nižších neviditelných světů, čili do t. zv. říše astrální, odkud také pocházejí ony zhmotnělé postavy, tu tím více je možno, že ve světě Ducha, který jest nade vším, jsou věci, o nichž lidská fantasmie nemá nejmenšího tušení.

Nyní se podíváme, proč člověk, ačkoliv jeho tělo bylo Duchem stvořeno, nemůže odpovídat popudům velkého Tvůrce, který je stvořil.

Pokud jsme na zemi, je nám třeba pozemského nástroje, abychom se přizpůsobili požadavkům tohoto života. Je to právě tak jako když se chcete spustit do nějakého dolu. Musíte si obléci havířský oděv a nemůžete se tam spustit v hedvábí nebo v oděvu soukenném.

Prostřednictvím těla matčina jest nám tedy opatřeno nové tělo, kterého Duch náš používá. Ale při tom je toto naše tělo obklopeno hypnotickými sugescemi již od svého počátku, kdy se objevilo na zemi. Tyto sugesce vycházejí od rodičů, přátel, příbuzných, učitelů, atd. Je to umělá neviditelná síť, do které je člověk zapleten svým tělem, ale která působí i na jeho duši tak, že je uvedena do nevědomosti, do předsudků a do falešných názorů. Tato hypnotická síť je tak neprostupná a silná, že Duch, který je ukryt v nitru duše, v podobě božské, nesmrtelné jiskry, nemůže uplatnit svých vědomostí a schopností a jen s nejtvětším úsilím se mu někdy podaří poslati se své výše dolů až do vědomí člověka ně-

jakou svoji myšlenku, která člověka má vyvést z této tmy, do které byl uveden okolnostmi.

Sugestivní síla nepravé výchovy a nepravého školního vzdělání nás pak doprovází po celý život a my nejsme s to, abychom se zbavili falešných názorů a předsudků, které nám byly od dětství vštěpovány. To je kletba lidstva!

Jsme přecpáváni vědomostmi, z nichž nemáme nic nebo jen velmi málo, ale o zákonech duše a Ducha nám nikdo nic nepoví. A přece tyto zákony jsou mnohem důležitější než vše ostatní, poněvadž nás jedině ony mohou poučiti o naší existenci před zrozením a po smrti, jakož i o pravém účelu lidského života na zemi.

Bylo by třeba změnit celý vyučovací systém na všech školách a také systém výchovy dětí. Ale to je hudbou budoucnosti. Dnes musíme počítati s poměry a snažiti se otevřítí oči pokud možno největšímu množství lidí.

Běží tedy o to, zbaviti se této hypnotisující sítě, která každého člověka obklopuje a jež se skládá z falešných názorů a z předsudků, což dohromady tvoří nevědomost! Tato nevědomost se týká zákonů a sil světa duševního a duchovního. Lépe jest býti člověkem prostým, který nemá ani ponětí o vychvalovaných pokrocích vědy, ale býti při tom zasvěcen do tajů lidského nitra a do tajů neviditelných světů, než býti největším učencem na světě a při tom být hříčkou těchto neznámých sil. Chci-li něco ovládati, musím to nejdříve znáti. A tako knížka odhaluje alespoň část onoho tajného vědění, které jedině může vésti k opravdovému štěstí i blahobytu pozemskému, ale i k blaženosti věčné.

Kapitola II.

Náboženství v lidské výživě.

Anglický žurnalista Paul Brunton, který cestoval po Indii, aby tam hledal jóginy a Mistry tajného učení čili jógu, píše ve své knize, kterou vydal o svých zkušenostech, jak se setkal v Benaresu s jedním takovým Mistrem, astrologem a jóginem Sudhei Babuem. Líčí ho jako člověka nesmírně hubeného, takřka kostru, potaženou kůží. K tomu byl Sudhei Babu ještě tak bledý, že se Angličan skoro ulekl, když ho po prvé spatřil.

Žurnalista navštěvoval tohoto muže častěji a dlouhé večery s ním rozmlouval o různých náboženských, filosofických a také okultních otázkách. Jednou mezi nimi došlo k následujícímu hovoru:

„Odpusťte mi, když řeknu, že doufám, že nejste přepracován studiiemi v těchto mnohých knihách? Byl jsem zděšen, když jsem viděl jak jste bledý, při prvé setkání.“

„To není nic překvapujícího,“ odpověděl astrolog klidně. „Šest dní jsem již nejedl.“

Angličan vyjádřil svoje překvapení a účastenství.

„Není to snad otázkou peněz,“ odpověděl jógin. „Ale žena, která mně každého dne přichází vařit pokrmy, je nemocná. Je již šest dní churavá a nepřišla.“

„Proč tedy si nezavoláte nějaké ženy jiné?“

Zavrtěl rozhodně hlavou.

„Ne! Moje potrava nesmí býti vařena ženou z nějaké nižší kasty. Raději bych nejedl po celý

měsíc, než abych dovolil něco podobného. Musím čekat, až zdraví mé služby se napraví. Ale doufám, že asi za dva dny se vrátí.“

Dívám se na něj upřeně a pozoruji, že má na hrdle posvátnou šňůru „Synů Brahmových“. Trojnásobná šňůra, spletená z bavlny, visí okolo hrdla každého brahmínského novorozeněte a nesmí býti odstraněna až do smrti. Sudhei Bahu je tedy Brahmínem.

„Proč se trápíte takovými pověrami o kastovním omezování?“ tázal jsem se. „Dojista, že vaše zdraví je důležitější než něco podobného.“*)

„Není to pověra! Každý ze sebe vydává magnetické vlivy, které jsou naprosto skutečné, třebaže přístroje vaší západní vědy toho dosud neobjevily. Kuchařka nízké povahy poškozuj

*) Jak známo, je v Indii mnoho kast, a sice vyšších a nižších. Nejvyšší kasta je brahmínská. Člověk nízké kasty, na př. pariah, nesmí se člověka z vyšší kasty ani dotknouti, neboť by ho znečistil. Evropané se dívají na toto zařízení jako na pověru, ale ve skutečnosti jsou v tom jisté duchovní zákony, neboť není pravda, že všichni lidé jsou sobě rovni, jak se hlásá u nás na Západě, protože na př. jeden z nás má za sebou třeba již tisíc lidských životů v různých okolnostech a poměrech a jiný třeba jen padesát. To znamená, že onen prvý je starší d u c h o v n ě a že je vnitřně mnohem pokročilejší než druhý. Proto je vyšší podstaty a nemůže býti porovnáván nebo stavěn do jedné řady s druhým. Protože každé lidské vtělení řídí Duch, volí si také právě Duch onu rodinu a ony poměry a onu kastu, která mu přináleží. To však se děje jenom tam, kde je takové kastovnictví zavedeno. Na Západě zavedeno není a proto se v některé rodině může vtělit duch velmi pokročilý a po něm může v této rodině se zroditi dítě s duchem zcela nevyvinutým.

Pozn. spis.

stravu špatným magnetismem, který přechází do osoby, která potravu požívá.“

„To je zvláštní theorie!“

„Ale je pravdivá.“

Sluší připomenouti, že tento Sudhei Babu jest velikým jóginem a že předpověděl zmíněnému žurnalistovi podle horoskopu velmi nepravděpodobné události, které se však vesměs vyplnily.

Ale jaká je to podivná theorie, že by kuchař nebo kuchařka převáděli svůj magnetismus nebo nějakou jinou sílu ze sebe do potravin, které připravují?

Ve skutečnosti není v tom nic podivného, víme-li, že myšlenky jsou skutečné věci, že to jsou síly a že tyto síly tak jako na př. různé vůně nebo zápachy se zavěšují na předměty, které jsou v okolí místa, kde vůně nebo výpachy byly vyzářeny. Ostatně poznamenávám, že to, co nazýváme vůněmi, patří již na polovic do astrálního světa, do oné říše neviditelné, která jest nám nejbližší a která je všude okolo nás a ve které vlastně nevědomky také žijeme. Člověk totiž nežije jenom tělesně ve světě hmotném, nýbrž svým neviditelným tělem astrálním žije ve světě astrálním, svým neviditelným tělem duševním žije ve světě psychickém a svým duchem, který je božského původu, žije ve světě božském. Ale ony tři životy, totiž astrální, psychický a božský nedocházejí k našemu hmotnému vědomí, takže o nich nemáme ani tušení. Jenom ve spánku, když naše zevní smysly jsou umlčeny, přicházejí k nám dojmy z oněch tří neviditelných světů, a někdy máme sny, které svědčí o tom, že skutečně jsme jisté vlivy z Neviditelna přijali. Jsou to sny buď jasnovidné, anebo dokonce sny

prorocké. Kdo se zabývá praktickou mystikou, mívá velmi často také sny ze světa božského, které mu naznačují jeho cestu a často mu přinášejí také různé rady a pokyny.

Naše myšlenky se tedy zavěšují a přímo lepi na předměty, kterých často užíváme, a na celé naše okolí, v němž přebýváme. Je to v prvé řadě náš byt, který je nasycen našimi myšlenkami. Ale také naše myšlenky se zavěšují i v jiných místech, na různé předměty, a na osoby. A sice nejen na osoby, s nimiž se stýkáme, nýbrž i na osoby zcela cizí. Z této skutečnosti plynou určité rady, jak, kde a co máme mysliti.

Řekli jsme již napřed, že ovládnutí myšlenek jest klíčem ke všemu úspěchu, a že neovládání myšlenek je zase příčinou ztrát, neúspěchu, chorob a podobných špatných věcí.

Protože každý člověk má ve svém mozku vysílací a přijímací radiovou stanici, plyne z toho, že nesmíme nikdy ve veřejných místnostech mysliti na takové svoje plány, které se týkají na př. nějakého vynálezu nebo obchodního tahu. Je totiž zcela možno, že někdo zachytí takovou naši myšlenku bezděčně svou přijímací stanicí. Říká se tomu: „Mně to napadlo!“ To je rčení zcela pravdivé, neboť cizí myšlenka nás skutečně napadla nebo „přepadla“, jako vystřelený náboj. A pak se diví obchodník, který si vypracoval zcela nový druh na př. reklamy, když někdo cizí ho toutéž reklamou předešel!

Že o svých plánech a úmyslech pracovních a jiných nesmíme s nikým vůbec mluvit, je zřejmou zásadou všech zasvěcených. „Mlčení je povinností adepta!“ praví se ve všech pravých okultních spisech. V mlčení je síla a čím déle se

na nějaký plán soustřeďujeme a nic z toho neprozradíme, tím je tato síla větší a tím jistěji se věc podaří. Cítíme často nutkání, abychom o takové věci pohovořili alespoň s přítelem, manželkou nebo člověkem nám blízkým. Je sice možno, že druhá upřímná osoba nás bude podporovat, ale kdyby o zdaru jen zcela málo zapochybovala — je zřícení plánu skoro jisté!

Pochybnost je opakem víry a nevěra vždycky boří, kdežto víra b u d u j e ! A my podle zásad svrchu uvedených m u s í m e v ě ř í t i , že vytouženou věc již máme!

Lidské myšlenky jsou různého druhu. Jedny jsou, obrazně řečeno, vysoké a jiné jsou nízké. Ideální myšlenky jsou vždy vysoké a rovněž tak myšlenky týkající se síly, zdraví, úspěchu, štěstí, zdaru, radosti a všeho dobra a požehnání. Tyto myšlenky mají jistou sílu vznosnou a proto na horách a místech čistých k nám přicházejí nápady, jichž v údolí a na místech nečistých nemáme.

Myšlenky na smrt, nemoc, neštěstí, nezdar, myšlenky obsahující hrubé vášně, nebo dokonce zločiny jsou nízké a mají sklon stékati do hloubky. Proto se říká zcela pravdivě: podzemní Praha. Tím se míní svět zločinů a neřestí, který se skrývá před denním světlem a někdy bují skutečně v podzemních doupatech lidí zvrhlých.

Lidská myšlenka souvisí s vyzařováním jisté síly, kterou nazvali v XVIII. století lidským magnetismem. Indové ji nazývají pranou nebo „živou“, protože je to síla životní, která je obsažena neviditelně v potravě, ve vzduchu, ve vodě, zkrátka v celém světě.

Tato prana má mnoho stupňů síly a čistoty.

Nejčistší prana přichází k nám nepřetržitě z našeho slunce, spolu se světlem a teplem. Slunce je nevyčerpatelným zdrojem prany a proto také zdrojem všeho života na zemi i na ostatních planetách.

Pranu člověk stále přijímá a zase ji vydává. Prana se totiž opotřebuje a musí být nahrazena novou. Tato nová prana přichází do lidského těla dýcháním, omýváním (s tím souvisí léčba vodou podle Kneippa a j.), koupelemi, hlavně ve vodě chladné a v přírodě, dále koupelemi vzdušnými a pobytem na slunci s tělem pokud možno obnaženým.

Naše s t r a v a je rovněž dodavatelkou čerstvé prany, která však může být podle druhu stravy velmi rozmanitá.

Není všechna strava pro člověka užitečná, která mu snad chutná! Ale zase jsou lidé, kteří pudově vědí, co jim prospívá a co škodí.

Nelze nám ovšem v této knížce otiskovati lékařských pokynů a proto jen na tyto věci upozorňujeme.

Ale lidstvo hřeší stran potrawy mnohem hůře a škodí tak svému hmotnému organismu a dokonce i tělu astrálnímu. Tělo astrální je v úzkém spojení s nervovou soustavou a jinými jemnými orgány a jeho nepatrné poškození má v zápětí velmi vleklé choroby nervové a také vleklé choroby jiné, z nichž mnohé jsou lékařům dosud záhadné.

Ale astrální tělo je právě oním principem člověka, kterým přijímá do těla zvenčí i ze žaludku, tedy stravou, životní pranu a proto je škodlivé jísti stravu, připravenou kuchařem nebo kuchařkou nízkého nebo nečistého charakteru, protože

prana kuchaře či jeho magnetismus se nevědomě přenáší do všeho, čeho se dotkne nebo i nedotkne, a co jest v jeho blízkosti.

Máme-li v domácnosti kuchařku čistého charakteru a zvláště, je-li povahy zbožné, nebo má-li sklon k náboženství vůbec, tu můžeme býti jisti, že strava takovou osobou připravená nikomu neuškodí, ale že spíše bude prospěšná. Osoba taková se zdržuje ponejvíce v kuchyni uprostřed kuchyňského nářadí a nádobí. Její myšlenkové síly přenášejí se na všechny tyto předměty, užívané při vaření, a přenášejí se do připraveného jídla.

Příprava jídla samotného jest spojena s dotykem surových součástí potravy, ať je to maso, nebo zemčata nebo zelenina nebo mouka, a tím se magnetismus takové osoby zcela jistě přenáší do stravy hotové.

Jen ať si každý představí dlouhou manipulaci, která je spojena s vařením a pak snadno uzná, že toto tvrzení je správné.

A zase naopak. Je-li osoba, připravující naše jídla, povahy nízké, tu také její prana jest nízká a její myšlenky jsou rovněž nízké a vše to se přenáší do potravy, kterou jíme.

Tak v domácnosti. Ale mnohem hůře je ve veřejných jídelnách, restauracích, kavárnách a všude tam, kde se připravují pokrmy a nápoje hromadně, a kde nemůžeme kontrolovati, jaké osoby tyto věci připravují!

Kdyby bylo možno v této věci učiniti nápravu, tu jistě by hygienické poměry všeobecně se zlepšily. Nejsou to jenom mikroby všeho druhu, které otravují naše organismy již vdechováním na ulicích, ve veřejných místnostech všeho druhu,

ale jsou to také vědě neznámé síly, které zde působí. Na štěstí máme prostředky, jimiž možno tento neblahý vliv buď úplně zničit, anebo alespoň tak snížit, že potraviny takto znehodnocené nám vážně neuškodí.

Nejprve je tu prostředek, kterým možno zjistit zcela přesně každému jednotlivci, který druh potravy je mu vůbec příznivý a který nepříznivý. Mnozí lidé vycítí to pudově. Jsou to lidé, nadaní abnormální citlivostí nervovou, která je vlastně citlivostí astrálního těla. Ale většina lidí tohoto vnitřního pudu nezná. Zde pomůže t. zv. siderické kyvadlo, což jest nějaké závažíčko, nejlépe mosazné, zavěšené na niti hedvábné, asi 25 cm dlouhé. Na volném konci nitě je utvořena klička, kterou navlékneme na první kloub ukazováčku pravé ruky, anebo na první kloub prostředního prstu. Ruku při tom opřeme loktem o stůl a kyvadélko uvedeme do klidu, třeba nad malou částí potravy, kterou chceme přezkoušet.

Za nějakou chvíli, když kyvadélko viselo nehybně, počne se pohybovat a rozkýve se. Tento pohyb může býti trojí. Buď opisuje kyvadélko nad potravinou kruh nebo elyptu, nebo se rozkýve rovnou linií, směřující od našeho těla k potravě a za třetí může se rozkývat příčně, totiž v rovné linii mezi naším tělem a potravou. První dva pohyby, totiž elyptu, kruh a spojující linie našeho těla s potravou znamenají, že potrava je pro nás vhodná. Ale příčná linie naznačuje, že potrava je nevhodná, ba i škodlivá.

Lepších výsledků dosáhneme, když stůl, na němž potrava spočívá, podložíme pod všemi jeho nohami kousky gumy. Rovněž je lépe, když

kyvadélko připevníme na prst ruky levé a při všech pokusech musíme být čelem obráceni buď k jihu nebo k východu. Nikdy ne k severu.

O siderickém kyvadélku existuje na př. v jazyku německém velmi mnoho spisů. Je to velmi důležitá psychická pomůcka, neboť pohyby kyvadélka způsobuje naše duše, jejíž podstata je absolutně vševědoucí, protože je božská. U nás neznám spisu, který by vyčerpával praktickou nauku o siderickém kyvadélku, ale astrolog pan Roučka v Rosicích u Chrasti v Čechách vydává právě písemný kurs o praktickém použití kyvadélka a kdo by se o věc zajímal, obrať se přímo na jmenovaného.

Poznamenávám ještě, že siderickým kyvadlem lze vůbec zjistiti, jaký druh potravy jest pro nás užitečný a jaký je škodlivý všeobecně.

Druhým prostředkem k odstranění škodlivých vlivů v potravě, a sice prostředkem nejvyšším jest p o ž e h n á n í každého jídla, než je požíváme. Víme dobře z evangelia, že sám Ježíš Kristus žehnal při poslední večeři chléb i víno a víme také, že žehnal chleby a rybičky, když jimi nasytil pět tisíc lidí. Čtete v evangeliu sv. Jana, kap. VI., 11.:

„Tedy Ježíš vzal ty chleby a díky učiniv, rozdával učeníkům, učenci pak sedícím. Též podobně z těch rybiček, jakž mnoho chtěli.“ Ono díkůčinění není nic jiného než požehnání.

Takové požehnání může být učiněno pouhou myšlenkou, krátkou modlitbou, a po případě také o b ě t o v á n í m v mysli prvních tří soust, nebo alespoň prvního sousta Bohu.

Tento zvyk obětovati první sousto potravy a první doušek nápoje Bohu pochází z Indie. Je to

přímo předepsáno starým zákonodárcem a velkým Mistrem indickým Manuem.

Požehnáním a modlitbou a obětováním potravy vlijeme do ní svoji duchovní sílu, která nás z velké části uchrání před škodou. To jest náboženství lidské potravy. Lidé si odvykli těmto starým způsobům, které byly ve zvyku u dávných národů, o čemž na př. svědčí známé „libace“ čili odlévání vína před pitím u starých Římanů. Libace nebyly nic jiného, než obětování nápoje bohům.

Protože to, co jíme a pijeme, převádíme přímo do svého těla, abychom je udržovali při síle a zdraví, záleží nesmírně na tom, v jaké náladě se posadíme k jídlu vůbec! Jsme-li v náladě povznesené, radostné, harmonické a klidné, tu jídlo v takové náladě nám prospěje.

Naproti tomu, zasedne-li kdo k jídlu v náladě mrzuté, nešťastné, stísněné, nebo dokonce zlostné, v neklidu nebo v úzkosti, strachu a pod., tu bylo by lépe, kdyby se jídla vzdal a sečkal, až jeho nálada se napraví. Každý pokrm, požitý v takových náladách, je nejen málo platný lidskému organismu, ale je přímo škodlivý.

Podle učení starých Rosikrucianů, zvláště Paracelsa, vzniká v lidském těle souběžně s náladou dobrou, ale také souběžně s náladou špatnou t. zv. m u m i e. Tímto slovem naznačoval Paracelsus neviditelné, nevažitelné a chemicky nezjistitelné látky, které jsou v okamžicích psychického vzrušení, ať dobrého nebo špatného, v celém těle. Tyto látky se objevují a zase mizejí podle lidské nálady.

Je známo, že matka, kojící dítě, může svoje dítě mlékem svým přímo otrávit, jestliže je sytila

ve hněvu nebo u velikém strachu, nebo úzkosti. Tato skutečnost je známa i lékařům. Mateřské mléko v takovém případě bylo otráveno její mumii.

Tato mumie se nalézá ve všech šťávách, které tělo vylučuje z různých žláz. Mumie je obsažena v potu, moči, ve slinách, v mateřském mléce atd.

Ale mumie může mít také moc léčivou. To bylo známo již nejstarším národům a vědomosti o tom se udržely jednak v Orientu a jednak také u mnohých černošských kmenů v Africe. T. zv. kněži čarodějové afrických kmenů dovedou svou mumii léčit většinu nemocí a zvláště následky hadího uštknutí. Tito čarodějové se v mládí podrobují zvláštnímu výcviku v pralesi za vedení vrchního kouzelníka.

Mladí muži a mladé dívky odcházejí v určité roční době do pralesa a tam se podrobují pomalému navykání svých těl na různé jedy, jak rostlinné, tak zvířecí, zvláště hadí. Mnozí to zaplatí sice životem, ale ti žáci, kteří se vrátí, jsou pak přijati do t a j n é s p o l e č n o s t i černošské a jsou uznanými mistry. Jejich těla jsou proniknuta jedy a vytvořila postupně protijedy, něco podobného, čemu naše lékařská věda říká „serum“. Jsou známy příklady dosvědčené mnohými bělochy, že takový čaroděj vyléčil člověka, uštknutého brejlovcem, když postižený byl již v hlubokých mdlobách, jež jsou předzvěstí blízké smrti. Vyléčil jej pouze tím, že mu dal vpraviti násilně do úst trochu vody, do které omočil cíp své čapky a do níž pak vymačkal nassátou vodu, spolu s trochou svého potu, jímž čapka byla prosycena.

Největší taková tajná magická společnost africká se jmenuje Obeah. (Čti: obí.)

Při jídle je rovněž důležité, abychom nespěchali. Kdo při jídle spěchá, ten škodí svému zdraví, neboť potrava se má přijímati v klidu a zvolna! Moderní tak zv. buffety ve velkých městech jsou přímo políčkem proti tomuto starému pravidlu. Lidé tam přicházejí přímo z práce nebo z kanceláří a obchodu a stojíce, rychle se najedí, aby pak zase spěchali do práce. Při tom nemyslí vůbec na jídlo, nýbrž buďto na svoje vytoužené zábavy nebo starosti.

Myšlenky takové, zároveň se spěchem při jídle, jsou opravdovými jedy a potrava tak přijímaná nepřinese organismu ani třetinu oné energie, jakou by přinesla za okolností správných. A že většina lidí ani nepomyslí při tomto jídle na nějaké požehnání nebo dokonce obětování potravy, je ovšem jisto.

Je však základní pravidlo pro člověka duchovně založeného: „Mysli stále na Boha!“ To znamená, že máme mít i při práci a při jídle a vůbec vždy obraz boží před očima, jak tomu učí mystika. Pak budeme v ochraně nejvyšší Síly a nemusíme se báti ničeho na světě. Ale ovšem jenom člověk znovuzrozený má takovou moc, že může čeliti i hmotným jedům, jak to předpověděl Ježíš Kristus těm, kteří budou jeho pravými učeníky.

Kapitola III.

Zákon modlitby.

Čteme-li dějiny nejstarších národů a sledujeme-li postup dějin do středověku, ba až do XVIII.

století, vidíme, že všichni národové vzhlíželi k modlitbě jako k nejmocnějšímu prostředku podpory, ochrany a zdaru.

Všichni staří národové, ať měli náboženství jakékoliv, považovali modlitbu za nezbytnou součást lidské činnosti a tento náboženský sklon se udržoval v různých stupních a formách ve všech dílech světa od starých Babyloňanů a Egyptanů až do křesťanství nového věku.

Dokonce t. zv. národové primitivní, plemena africká, indická, malajská a austrálská znají svoje modlitby a jestliže neznají jediného pravého Boha, modlí se alespoň ke svým bůžkům nebo fetišům. Modlitba je myšlenkové spojení člověka s vyššími neviditelnými silami a člověk pudově se k těmto silám obrací, protože jsou obsaženy v jeho nitru a proto náboženství, ať jest stupně vysokého nebo nižšího, je pro člověka pramenem útechy, síly a podpory nejen v dobách zlých, ale také v dobách dobrých.

Ale bohužel, v době dobré a v době úspěchu a blahobytu zapomínají mnozí lidé velmi často na modlitbu a oddávají se světským požitkům a jenom v době neštěstí a utrpení se zase vracejí duševně k onomu prameni posily, který jediné nikoho nemůže zklamat.

Avšak modlitba musí vytrysknouti z našeho nitra jaksi samovolně, bez násilí, bez nutkání, jenom z vnitřního popudu, jehož pramen je lidem většinou neznámý.

Nedávno jsme hovořili s jedním mladým, právě dostudovaným inženýrem. Tázali jsme se ho také, zdali se někdy modlí. Věděli jsme již napřed, jaká bude jeho odpověď, protože byl vychován v okolí lhostejném, a na vysokých školách, kromě

na theologické fakultě, se náboženství nevyučuje a tak mladé duše jsou v tomto směru úplně zanedbány a rostou divoce jako stromy v lese. Tak daleko jsme dnes dospěli s výchovou náboženskou! Mladým vzdělaným lidem je modlitba jen pro posměch a náboženství jest jim neznámou věcí, kterou již dávno se sebe setřásli jako něco zbytečného, jako něco zastaralého. A setkají-li se s člověkem nábožensky založeným, domnívají se, že holduje nějaké pověře.

Proto studentova odpověď zněla: „Nemodlím se vůbec nikdy!“

„Vůbec ne?“ tázali jsme se znovu.

„A přece jsem se jednou modlil,“ pravil student po jakémsi rozmýšlení. „To bylo, když jsem měl jíti k posledním zkouškám. Měl jsem ovšem trochu strach,“ pokračoval, „ačkoliv jsem byl dobře připraven. A tu se „něco“ ve mně hnulo a já se modlil, abych ve zkoušce dobře obstál!“

Toto přiznání, že se ve studentovi „něco hnulo“, je velmi charakteristické! Je to důkaz, že stará víra, které nabyt ve svých předcházejících vtěleních, se v něm probudila v okamžiku úzkosti a tato víra, kterou jeho duše byla dříve prosycena, ho nanovo přinutila, aby se obrátil v modlitbě k Bohu — o pomoc. Tedy k tomu Bohu, na kterého po celý svůj dosavadní život vůbec nevzpomněl, jemuž se nikdy u víře nepoklonil, ačkoliv právě tento zapomenutý jím Bůh mu dal zámožné rodiče, aby bez obtíží mohl vystudovat, dal mu zdravé tělo a inteligenci, dal mu zkrátka vše, od prvního do posledního a nepřestává mu dávat i dále — ačkoliv se k Němu ukázal býti největším nevděčníkem a jen v nejvyšší nouzi a strachu se k Němu zase obrátil o pomoc!

Takový je Bůh a takový je člověk!

Proč se teď lidé tak málo modlí? Poněvadž božství je neviditelné, protože Boha nikdo nevidí a protože boží moc je ukryta za sterými závoji. Každý člověk je tvorem a skutečným synem božím a má v nitru část onoho božského Ducha, který je přítomen v celém vesmíru. Ale málo kdo tuší tuto pravdu a jen v dobách zkoušek si vzpomene, že snad je tu přece jen „něco“, k čemu je třeba obrátiti se o pomoc, nebo dobrou radu, když všechny prostředky lidské zklamaly.

Ale v tomto počínání je již chyba. Člověk se totiž nemá nikdy spoléhati na prostředky lidské, nýbrž vždy jen na moc boží. Kdyby to každý činil, vedlo by se každému dobře a ze všech zkoušek by vyšel člověk bez pohromy. Příkladem toho je biblický Job.

Bůh je sice neviditelný, ale jeho dílo je viditelné a hmatatelné. Jenom že jeho dílu říkají lidé příroda a mají jakousi temnou představu, že příroda vše to, co se v ní děje, činí jaksí sama — bez jiného popudu. Zatím podle pravdy stojí za závojem přírody všude Bůh a on je to, který vše řídí a vede. Kdyby Bůh jenom na okamžik přestal s touto svou vůdčí a řídicí činností, tu ihned by vznikl v celé přírodě zmatek a chaos a vše by se zřítilo.

Ale je tu ještě něco jiného, co souvisí přímo s Bohem neviditelným, ale co je Jeho základním projevem. Je to s á m ž i v o t !

Bůh — to je život! Bůh se právě všude projevuje tím, čemu říkáme život a tento život je všem učencům největší záhadou, protože jeho pramenem je neviditelné božství. Proto věda nenačleňuje nikdy příčinu života a tato příčina školní

vědě zůstane navždy hádankou, pokud se věda nepřetvoří ve vědu tajnou, která jedine svými zvláštními metodami — mystikou a jógou — může proniknouti tajemství života a tím i Boha.

Jsme tu tedy u kořene lidské zvrácenosti a lidského zatemnění. Lidé popírají vlastně sami sebe, když popírají Boha, neboť žijí z Boha a jsou v Bohu a bez Boha by nemohli vůbec existovat.

To platí ovšem jenom pro dobu moderní, která se vyznačuje sice technickými vynálezy a mnohými jinými vymoženostmi, které přinesly z části pohodlí a z části zase nebezpečí (tím jsou zvláště vědecké vynálezy, kterých se má zneužít k válkám), ale která přinesla hlavně na Západě nebyvalý materialismus a bezvěrectví.

Ve starých dobách bylo tomu jinak. Již ani středověku si nelze představití bez lidí zbožných, kteří se upřímně dovedli modliti, kteří v bouřlivých dobách válečných nebo v dobách epidemií se modlili stejně jako v čase klidu a jejich stopy jsou zřetelně viděti na všem, co nám zůstavili. Máme tu na mysli u m ě n í, neboť umění je vlastně zhmotnělá modlitba. Všichni zasvěcenci tvrdili a tvrdí, že Bůh je nejen láska, ale také krása. Proto příroda až do nejnepatrnějších svých projevů, kterých lze rozeznati jenom pod mikroskopem, jeví krásné tvary. To je projev síly, která vládne celou přírodou, je to projev Boha a proto Bůh se projevuje také v člověku uměleckým vznětem a uměleckým podáním.

Bůh k tomuto svému projevu uměleckému, čili projevu krásna používá člověka, aniž třeba člověk o tom měl tušení, že jest jeho nástrojem. Říká se tomu umělecká inspirace, protože jiného výkladu k tomu lidé nemají. Ale podkladu této

inspirace dosud žádný umělecký kritik nevy-pátral.

A právě z dob, kdy národové se uměli ještě modliti, máme nejkrásnější umělecké památky. V umění musí býti harmonie, čili soulad a původem nejvyšším harmonie je zase Bůh. A protože dnes se lidé neumí modliti, protože odpadli od Boha, vznikl z toho nesoulad, který vidíme nej-lépe na škatulovitých moderních stavbách u koste-lů a také na nemožných výtvorech t. zv. umění malířského, které však odpuzují každého harmo-nicky cítícího člověka.

Také tyto chorobné výstřelky jsou znamením doby a důkazem, že vládne disharmonie, která musí vésti k převratu a pak k nápravě.

Ke komu se modlíme? Bůh má nesčíslně mnoho jmen a právě tolik je u lidí o něm představ. Ale Bůh jest jenom jeden a odpovídá každému jmé-nu, které mu lidé mohli dáti a odpovídá také každé představě lidské, třeba byla sebe nedoko-nalejší. Právě představy o Bohu člověk nezasvě-cený, totiž ten, který nedosáhl znovuzrození a jenž sám až k Bohu nepronikl, není vůbec scho-pen. Ale to Bohu nevadí, aby nevyslyšel i tako-vého člověka, který si ho představuje zcela pri-mitivně.

Modlíba jest výrazem poměru člověka k Bohu. Modlitba naznačuje vždycky, že člověk jest vůči Bohu nepatrným práškem, neboť v modlitbě buď prosíme o něco, čeho nemůžeme dosáhnouti ji-nak než s pomocí boží, anebo děkujeme za to, co nám Nejvyšší Moc poskytla.

U většiny lidí není modlitba nic jiného než tuž-bou, dosáhnouti nějakého dobra a sice ponejvíce dobra viditelného. Modlitba je tedy většinou žá-

dosti, ve které soustřeďujeme svoji mysl na neviditelnou nejvyšší Sílu, aby nám popřála větší nebo menší dobro.

Lidé se ponejvíce modlí za peníze, za zlato. Mnozí lidé si žádají takto zlata nepřetržitě po celý svůj život a přece jenom ho nedosáhli. Taková modlitba je nesprávná. Ne snad proto, že peníze by byly nějakým zlem, neboť peníze v ruce dobrého člověka jsou nejvyšším dobrem, ale proto, že ten, kdo se modlí přímo za peníze, dopouští se chyby svou představou. A tato jeho chyba mu přináší právě nezdar.

Správná modlitba za hmotné statky musí znít zcela jinak. Kdo se modlí za s c h o p n o s t, aby mohl peníze vydělávati, ten pravděpodobně dosáhne svého cíle.

Jaký tu vládne zákon? Je to velmi prosté. Jsou lidé, kteří se přiznávají, že se modlit nedovedou. Těm radí všichni zasvěcení mystikové evropští i indiští, aby prosili Boha o m i l o s t. To znamená, že se mají modliti o schopnost, aby se d o v e d l i modlit! A v tom je právě ona milost. Kdo se umí modlit správně v duchu a pravdě, jak praví Písmo, ten je vždy vyslyšen.

Modlit se v duchu a pravdě je tolik, jako se modlit v B o h u s a m é m, poněvadž Bůh je nejvyšší Duch a poněvadž Bůh je p r a v d a. Kdo se tedy modlí v duchu a pravdě, ten je v Bohu a kdo je v Bohu, ten je s Ním spojen a má s ním stejnou vůli a stejnou sílu — proto musí být vždy vyslyšen.

Ale taková modlitba není možná u člověka obyčejného. To dovede jen adept znovuzrozený Duchem. Známe však cestu, která vede k této modlitbě a tou je mystická koncentrace, nebo

stálé opakování jména božího, t. j. písmenové cvičení.

Správná modlitba za hmotné statky musí tudíž znít zcela jinak. Nikoliv přímo za hmotný statek, nýbrž za schopnost takový statek si opatřiti. Schopnost je duševní vlastností a protože duše je Bohu bližší než věc hmotná, je taková modlitba Bohem spíše vyslyšená, než modlitba za věc hmotnou. Člověk je vlastně vtělený duch a jako takový má větší moc působiti na věci nehmotné než na hmotné.

Věci hmotné jsou jen výsledkem duševní činnosti, jsou výsledkem myšlenky, která je silou nejvyšší. Nejdříve myšlenka, pak čin a potom dosažení věci hmotné. To je zákon.

Hmotné věci nejsou sice dobrem nejvyšším, ale je jich třeba k životu, tedy k udržování hmotného těla a proto je člověk potřebuje a musí je mít. Hmotné statky jsou časné a proto jsou pro život časný — dokud jsme na zemi. Duchovní statky nebo hřivny jsou pro život věčný, který nás očekává. Abychom ho však mohli dosáhnouti, musíme nejdříve vykonati správně svoje povinnosti jako hmotní obyvatelé této země.

A k tomu je třeba hmotných statků. Protože Bůh chce, abychom splnili dobře svoje pozemské úkoly, nemůže nám odepřít prostředků k tomu — tedy prostředků hmotných. Proto modlitba za statky hmotné není nic zlého a je oprávněna. Ale při tom nesmíme zapomínati, že se musíme modlit také za statky duchovní. Pak nám bude dáno oboje.

Napsali jsme, že se máme modliti za duševní schopnosti, abychom dosáhli vyplnění svých tu-

žeb. To znamená jinými slovy, že se máme modlití o nové a vyšší duševní síly, čili o vyšší moudrost a prozíravost. Ale nejvyšší moudrostí je zase znáti vůli boží!

Proto je nutno ke každé modlitbě připojiti vždy slova: „Je-li to vůle boží!“ Pak nikdy nenarazíme a pak vždycky budeme jednati v souhlasu s vůlí boží a to má ohromný význam. Tím se podrobujeme všemohoucí Síle a její dobrotě a jejímu milosrdenství, což oboje je nekonečné.

Ve skutečnosti se modlí vlastně celá příroda, se vším živým i zdánlivě neživým. Vše směřuje ve své touze stále do výše k vyšším stupňům vývoje, ať to jsou zvířata, rostliny nebo nerosty. Vše se musí jednou vrátit zdokonaleno a očištěno k Bohu a tato touha po zdokonalení přináší právě v přírodě ony stupně vývoje všeho, které vidíme kolem sebe. Je to touha po Duchu božím, který je skryt za závojem přírody a tato touha je modlitbou. — Je to tichá modlitba, ale věčná modlitba.

Je to modlitba nepřetržitá, a kdybychom měli otevřený vnitřní sluch, slyšeli bychom její znění, které podle indických svatých knih se jmenuje „velký tón Kong“. Tento tón je slyšeti částečně jako velké F na klavíru, v hukotu veleměst za noci nebo v šumění velkých řek a v příboji mořských vln. Je to modlitba přírody.

Kdo slyší v sobě tento tón, slyší jméno boží v nitru svém probuzené a nemá daleko k poznání svého osobního Boha.

A tak vidíme, že vše ve vesmíru se modlí — neboť i tajemná hudba sfér čili hřmění planet, jak se řítí prostorem, patří k této všeobecné

modlitbě. O této hudbě sfér učili žáci slavného Mistra řeckého Pythagora.

Jenom člověk se nemodlí! Jenom člověk ve své zpupnosti, zaslepen svým rozumem, který je také jen darem božím, zapomněl na Boha! Ale to je jen zdánlivé, neboť i nitro člověka se stále modlí oním tajemným tónem, jenom že člověk o tom neví. Jeho zevní smysly jsou obluženy a zastřeny a tak je člověk obestřen klamem, který si sám kolem sebe vytvořil.

A přece lze tento tón slyšet i. Je to zvláštní jemný a nepřetržitý šumot, který slyšíme uvnitř, když si ucpeme obě uši. Říká se sice, že je to šumot krve, proudící cévami, ale to je výklad nesmyslný. Je to šumot vnitřního ohně života a kdo by naslouchal vytrvale na tento vnitřní tón, uslyší brzy něco zcela jiného.

Je to vlastně jógické cvičení, toto naslouchání na vnitřní tón a jmenuje se laya jóga. V Indii jsou celé školy laya-jóginů.

Toto cvičení vede konečně k vnitřnímu osvětlení a k vytržení světců, čili jak říkají Indové k samadhi, což je spojení s Bohem. Na počátku slyší žák laya jógu, jak onen vnitřní tón se proměňuje zcela zřetelně v mnoho tónů jiných. Blavacká tyto tóny popisuje z části v knize: „Hlas Ticha“. Tyto tóny musí se státi tak pronikavými, že je žák nejen slyší, nýbrž cítí v celém těle. Tóny tyto jsou mystické stavy, které žák prožívá. Ale také jinými způsoby mystického cvičení je lze slyšeti a zvláště také tichou koncentrací nebo cvičením písmenovým. O tom viz bližší vysvětlení v „Ohnivém Keři“, díl I., II. a III.

A tak lze věru říci, že vše co žije se také mo-

dlí. Modlitba je touha a touha po dokonalosti je všude a ve všem. Proto je také modlitba všude. To bychom mohli nazvat vědeckým vysvětlením modlitby, kdyby nám záleželo na vědě, která je kusá a proměnlivá a která místo aby vedla k poznání pravdy nejvyšší, odvádí na postranní cesty a také n e c e s t y.

Z toho všeho, co bylo pověděno, vychází na-jevo, že modlitba je n u t n á pro každého a každý se m u s í modlit, a když by nechtěl, b u d e k t o m u o k o l n o s t m i d o n u c e n . Vyšší síly, které jsou řízeny Bohem a jeho služebníky, jsou mocnější než lidské a všechno protivní se vyšším silám je trestáno tak dlouho, až se člo-věk podrobí.

K tomuto donucování má Bůh po ruce tak zva-né „zkoušky“ nebo „soužení“. A svět, který upadl tak do materialismu, že nikdo neví, jak se z této spousty bahna vyprostí, je právě teď v období krutých „soužení“.

A právě toto období přišlo proto, aby se lidé naučili zase modlit.

Nezapomínejme, že jest jedna veliká Síla, která působí dobro, ale že je také veliká síla, která působí také velké zlo, jestliže to ona dobrá Síla připustí.

Právě tak jako lidské vědění může působiti dobro nebo zla, tak také vědění duchovní a neviditelné může působiti dobro nebo zlo, a sice stejně v životě tělesném jako v duchovním.

Jest neviditelný Bůh, který jest nejvyšší dobrý, ale jsou také temné síly démonické, jež časem jsou vypuštěny, aby vládly přírodě i mezi lidmi.

Tyto démonické síly byly známy již starým Egypťanům, i jiným starým národům. Staří zasvěcenci dovedli dokonale tyto temné síly ovládati.

Člověk nemá proti těmto zlým silám jiné obrany, než modlitbu. Častá a pravidelná modlitba vytváří předně neprostupná brnění okolo modlícího se člověka, takže je chráněn. Ale častá a pravidelná modlitba prolomí také stálý průtok mezi zemí a nejvyšším Duchem a tímto průtokem k nám přicházejí potom neviditelné vlivy vyšších bytostí, které jsou s námi v harmonii, a které se nám mohou tak přiblížit a poskytnout nám podporu, odhodlanost, sílu a zdar.

Člověk, který se nemodlí, je o všechny tyto výhody oloupen. Je vydán na pospas nejen zlým bytostem, ale také jejich silám, jejich myšlenkám a dokonce i myšlenkovým vlivům zlých a špatných lidí.

Je zákon o myšlenkách, že vyzářujeme-li je ze sebe neustále, vytváříme tím okolo sebe ovzduší, které s těmito myšlenkami souhlasí. Toto myšlenkové ovzduší přitahuje k nám všechny bytosti viditelné i neviditelné, jež jsou v souladu s našimi myšlenkami. A také toto ovzduší přitahuje stejnorodou sílu se všech konců vesmíru.

Židovský patriarcha Abraham, který mluvil s Bohem, slyšel jednou z úst božích, že bude-li nalezeno v jeho městě jen deset spravedlivých, bude toto město zachráněno. To bylo proto, že pouhá existence oněch deseti spravedlivých v celém městě vytvořila takové ochranné ovzduší, že nejvyšší Duch nemohl k vůli těmto deseti zničití tisíce ostatních lidí nespravedlivých a špatných. Ale v Sodomě nebylo nalezeno ani těch deset

spravedlivých a tak byla Sodoma zničena ohněm, a se Sodomou byla zničena i Gomora.

Tedy spojená síla deseti spravedlivých lidí mohla vyslati proud myšlenek do výše a zameziti hrubším živlům zkázu měst Sodomy a Gomory.

Dnešní lidé takovým věcem nevěří a považují je za pouhé báje. Ale na tom málo záleží. Ti, kteří vědí a kteří vidí, musí také věřit, a ti budou ochráněni.

Čím náš organismus jest jemnější a čím jsme citlivější, tím více podléháme vlivům všeho viditelného i neviditelného, co jest okolo nás a tím více budeme potřebovat takového pozvednutí svých myšlenek k Bohu, abychom byli v jeho ochraně.

Čím je člověk zbožnější, tím se stává citlivějším, aby mohl poznati a viděti vyšší světy, ale tím je také v ochraně stále mocnější. Modlitbou se člověk blíží k Bohu a neznaboh se od Boha vzdaluje.

Ale i ten, kdo pozná třeba jen částečně okultního zákona a kdo v ně uvěří, otvírá se tím neviditelným silám mnohem více než člověk, který o něčem takovém nikdy neslyšel. Již nepatrné zabývání se okultními věcmi otvírá člověku některé brány do neviditelného světa a těmito branami mohou na něj působiti vlivy dobré i zlé, vlivy, o kterých dříve neměl ani tušení.

Věděním totiž roste zodpovědnost člověka. Čím více víte o tajných silách vesmíru, čím více je vám známo o skrytých silách duše, a čím více je vám známo tajemství božích, tím více jste zodpovědni za svoje chování i za svoje myšlenky. Vaše zodpovědnost vzrostla.

Proto také vidíme velmi často, že lidé, kteří se počali zabývat okultismem, ale neřídí se jeho mravní stránkou, stávají se oběťmi svých nezřízených vášní, protože démonické síly využijí těchto jejich slabostí. A poněvadž mají na takové lidi mnohem větší vliv než na jiné, stává se pro tyto nepravé okultisty jejich vědění propastí, do které bývají smeteni, jestliže včas se neobrátí.

Vždyť jsou dokonce okultisté, kteří nevěří v Boha! To je neuvěřitelné, ale je to přece jenom pravda. Jaké je ovzduší myšlenkové takových lidí a jaké vlivy na ně působí, toho raději nechceme vyličovat.*)

Lidé vůbec nevědí, jaké škodlivé a zlé vlivy mohou na ně působiti bytosti, které se zbavily hmotných těl. To jsou duchové zemřelých.

Svatý Pavel se o tom zmínil slovy: „Bojujeme s mocnostmi temna.“

To nejsou jenom mocnosti démonické, ale jsou to také síly a myšlenky špatných duchů, kteří opustili těla s neukojenými vášněmi, které si přinesli s sebou do neviditelné říše astrální.

Všude okolo nás jsou neviditelné vlivy myšlenek mužů a žen a také duchů, kteří právě tak jako dříve podléhají vášním a choutkám a kteří právě tak jako když byli v těle, jsou naplněni nenávistí, závistí, pomstou, žárlivostí nebo také krutostí, nebo zlovolností, a hledí nám uškoditi různými způsoby z té či z oné příčiny.

*) Známe dokonce „okultisty“, kteří lhou, tvrdíce o sobě, že mají různé schopnosti nebo síly. Je to drzé a nejvyšší pošetilé vychloubání, jímž si tito ubožáci přitahují jen kruté tresty.

Jejich vlivy jsou velmi nebezpečné, protože jsou velmi jemné. Myšlenky lidské nás pouze mechanicky popouzejí ke skutkům dobrým nebo špatným podle svého obsahu. Ale tyto bytosti mají ještě něco více, než pouhou vyslanou myšlenku. Vycifují slabé stránky člověka a působí zúmyslně na určité body jeho nižší duše, a vyvolávají tak veškeré špatné sklony.

Totéž provádějí i různé druhy bytostí démonických, jenomže se škodlivostí a zlobou ještě větší. Také jejich lstivost jest mnohem větší než u bytostí, které byly kdysi lidmi.

Proti všemu tomu se lze obrnit jenom modlitbou, nebo ovšem ještě lépe mystickou koncentrací, která jest tisíckrát mocnější než modlitba a která vytváří okolo nás neviditelné víry, jež odmrští každou špatnou myšlenku a každou špatnou bytost. Mezi obyčejnou modlitbou a mystickou koncentrací jest veliký rozdíl. Člověk se může modlit o statky světské i o statky duchovní. A modlí-li se správně, obdrží je. Mystická koncentrace sice nepřináší ihned statků světských, ale za to nám otvírá cestu k osobní nesmrtnosti, k duchovnímu znovuzrození a tak z člověka činí adepta, který nakonec se musí též státi naprosto neodvislým od hmotných poměrů, t. j. je zbaven tělesné práce a obdrží vše, co si jen přeje.

Ke komu se máme modlit? Je vlastně lhostejné, k jaké formě boží vysíláme svoje modlitby. Ale ten, kdo byl vychován v křesťanském náboženství, má se modlití onu modlitbu, kterou nám doporučil Ježíš Kristus. Touto modlitbou jest Otčenáš.

Modlíme-li se Otčenáš, tu nemůžeme mítí na mysli nějakého Boha krutého a přísného, nýbrž jediného nejvyššího dobrotivého a milosrdného Otce, nejvyššího a nekonečného Ducha, který proniká všechny propasti nekonečného vesmíru. Již tato myšlenka na Boha tak ohromného nás musí naplnit posvátnou hrůzou, ale když víme, že tento ohromný Bůh sídlí celý v našich nadrech, tu s největší radostí se musíme k němu obracet a s povděkem se mu musíme klanět, že nám dal tolik své milosti, abychom věděli, že je přítomen v nás.

Již toto vědomí má vlastně člověka posvěcovat a má mu dát sílu, aby se stále a stále obracel k této boží jiskře, která plane v lidských nadrech, aby byla rozdmýchána v mohutný oheň.

Ale nemodleme se nikdy z nevědomosti tak, aby naše modlitba byla pokrytecká, nebo pověrečná a abychom nebyli pouhými modlícími se automaty, které odříkávají slova, na něž nemyslí.

Pravá modlitba je zvláštní schopnost, která nám byla dána z milosti boží.

Nejlépe je modlití se tak, jak nám poradil Spasitel, anebo modlití se vlastními slovy, tak jak nám vycházejí ze srdce. Modlitba chladná beze všeho vznětu je bez účinku. Podobně je také bez účinku modlitba vyslovovaná mechanicky, totiž tak, že modlící se nemyslí na obsah modlitby.

Ale jsou zvláštní modlitby, které lze opakovat zcela mechanicky a přece jen mají ohromné účinky. To jsou posvátná mantram indická, nebo větní cvičení, které dá vůdce svému žákovi a konečně jsou to žalmy Davidovy. Biblické žal-

my jsou na př. tak proniknuty duchovní silou, že již pouhé jejich opakování mechanické přináší veliký užitek.

To jsou tedy zákony modlitby.

Kdo se tedy chceš modlit v duchu a v pravdě, řiď se jimi.

Kapitola IV.

Zákon klidu.

Dnešní svět je naplněn neklidem a shonem. Vše kolem nás je jako v neustálém víru, jako by se vše musilo někam řídit s rychlostí stále stoupající. To je pozorováno všemi lidmi, kteří se v onom shonu na okamžik zastaví, aby pozorovali, co se děje kolem nich.

Tento neklid a shon je velikým nebezpečím pro celé lidstvo. — Ale ne jen pro lidstvo, nýbrž také pro celou pozemskou přírodu, pro celý náš svět.

Myšlenky lidí jsou v neustálém kolotání. Není nikde odpočinku. Vše spěchá a jen spěchá! Kam? Do zkázy!

To není nic nadsazeného, když víme, že shon a spěch jsou jedy, jimiž lidstvo otravuje soustavně nejdříve svoje duše a pak také svá těla.

Již staré latinské přísloví praví: „Spěchej pomalu!“ To znamená, že sice můžeme spěchatí tělesně, když běží o nějaký výkon, ke kterému je se rychle dostavit, ale při tom máme ve svých myšlenkách a ve své náladě být z c e l a k l i d n i.

Práce kvapná — málo platná! praví jiné moudré přísloví. Ve spěšné práci se ledacos opome-

ne. Vznikají chyby i na místech nejodpovědnějších a tím vznikají škody na lidském majetku a na lidském zdraví. Jistě že dobré tři čtvrtiny všech neštěstí a katastrof, na příklad dopravních, vzniká právě spěšnou prací, poněvadž tu dojde k chybám a opomenutím!

Ale to jsou jen z e v n í účinky neklidu a spěchu. — Mnohem nebezpečnější jsou účinky duševní a skryté.

Klidu a odpočinku nás učí celá příroda a ten, kdo se od přírody vzdálil i v tom směru, trpce to odpyká.

Vidíme, že v přírodě se střídá doba činnosti s dobou odpočinku. Po zimě, která je spánkem přírody, přichází jaro s novým životem a pak léto a potom podzim, jako přechod k odpočinku a poté zase zima, kdy příroda usíná.

Stejně je se střídáním se dní a nocí. Člověk je nucen přírodou oddávati se nočnímu klidu a spánku, neboť odpočinku je třeba jeho smyslům i tělu. Jenom jeho duch bdí neustále, protože je povznesen nad odpočinek hmotný.

Ale my máme na mysli ne jen spánek, nýbrž klid, kterého si má popřáti každý člověk, pokud jen může, onen klid, kdy odpočívá naše tělo, ale nespí, a kdy odpočívá i naše činnost myšlenková.

Mnohý namítne, že k takovému klidu za dne nemá času, poněvadž musí pracovati. Ale i tu lze najíti střední cestu. Kdo se naučil svými myšlenkami žádati Nejvyšší Sílu o cokoliv, může stejným právem žádati i o trochu klidu mezi dnem a obdrží jej.

Bůh může velmi snadno změnití okolnosti a poměry každého člověka tak, že bude moci od-

dávati se onomu „dolce far niente“, jak říkají Italové, onomu „sladkému nic neděláním“, ve kterém se člověk myšlenkově vzdal všeho a kdy popřeje svým myšlenkám v o l n ý t o k. Tento volný tok myšlenek, ve kterém k nám přicházejí dojmy z nitra i z venčí, je okamžikem, kdy člověk jedině může spoléhati na blahodárné i n s p i r a c e s výše, které mu přinesou velmi mnoho dobra. Ale je třeba k tomu se správně naladit. Před takovým uvolněním myšlenek nesmíme býti uchvázeni žádným způsobem nějakou naruživostí nebo vášní nebo hněvem. Pak by naše inspirace byla pokažena a místo vlivům dobrým bychom se vystavili špatným.

Všechny veliké vynálezy a všechny nejlepší rady v obchodě, v umění a vůbec ve všem, obdrželi lidé v takovém stavu klidu, kdy nechtěli myslet sami na nic a kdy svoje nitro otevřeli vysokým proudům z říše boží.

Kdo chce tedy pěstovati vyšší stupeň duševní činnosti, kdo se chce spojit se svým vyšším vědomím, musí každého dne věnovati nějakou chvíli tomuto cvičení. Při tom je nutno býti úplně o samotě, abychom nebyli rušeni, dále je nutno dáti tělu nějakou pohodlnou posici, ve které všechno svalstvo i v obličeji je uvolněno. To se jmenuje relaxace těla, čili odstranění všeho napětí. Tělo musí býti po dobu tohoto cvičení úplně nehybné.

Druhá podmínka jest relaxace duševní, t. j. vžití se do naprostého duševního klidu, zapomenutí nebo zapuditi veškeré starosti a vzpomínky na hmotný svět, takže v takové chvíli je člověk ve svém nitru sám sobě celým světem.

Pak následuje ponoření mysli do nitra, jako bychom tam naslouchali a při tom dáváme svým myšlenkám volný běh. Myšlenky přicházejí samy od sebe a my je při tom jen pozorujeme. Jenom v takových chvílích se může dostavit blahodárná inspirace z vyššího vědomí.

K tomu cvičení, jehož blahodárné účinky se brzy dostaví, je třeba jisté vytrvalosti a trpělivosti. Mnoho lidí odvyklo si pozorovati takto svoje vlastní myšlenky a oddávati se klidu. Ale zase velmi mnoho lidí již svou přirozeností se kloní k takovému snění ve bdění, kdy si jednotlivec staví tak zvané vzdušné zámky.

Materialistické dnešní nazírání se takovýmto vzdušným zámekům posmívá a nazývá lidi, kteří se tomuto snění ve bdění oddávají, blouzníky.

Ale nechme jen posmívati se skepticky a lidi zaslepené a nevědomé. Takové vzdušné zámky přinesly již milionům lidí to, co ve svém snění viděli, neboť se to přeneslo do světa hmotného.*)

Někteří lidé ovšem tohoto stavu snění ve bdění používají negativně. Místo aby se oddávali představám štěstí, blahobytu, zdraví, spokojenosti a síly, budují si vzdušné zámky, které obsahují chorobné výplody, inspirované obavami, strachem před budoucností a před nebezpečím.

Takové snění ve bdění jest opravdová magická chvíle, která to, co si představujeme, přináší ve skutečnosti. Proto lidé takoví si přitahují vše to, co v tomto snění viděli, ať je to dobré nebo špatné.

*) Jules Verne viděl takto přemnoho zdánlivě fantastických vynálezů, které se za málo let uskutečnily.

Proto je naprosto nutno, aby každý, kdo se oddává tomuto stavu snění ve bdění, se napřed obrnil proti všem obavám a uvedl se myšlenkově do stavu naprostého klidu, a b o ž í o c h r a n y.

Opakujeme si před takovým cvičením vždycky nějaké krátké věty, které nás duševně posílí a uklidní. Na př.: „Jsem v boží ochraně! Bůh jest mým hradem, nedobytným! Jsem v klínu božím a proto v úplném bezpečí!“ A pod.

Klid jest podmínkou všeho zdárného života a každého úspěchu. Kdo se naučí býti za všech okolností klidným, ten také vždycky zvítězí nad ostatními, kteří klidu pozbyli. Člověk klidný dominuje vždy svému okolí, každý se mu obdivuje, každý mu chválí a každý ho také poslechne, protože lidé bezděčně cítí, že klid doprovází rozvaha a tím také správnější posouzení všech věcí. To je zcela logické. Jednám-li ukvapeně, tu posuzuji buď zcela nesprávně, anebo alespoň z části nesprávně. Výsledek je tedy vadný. Ale jednám-li s klidem a s rozvahou, tu také soudím mnohem spravedlněji a výsledek musí býti ne-li nejlepší, tedy jistě dobrý.

Ale k takovému klidu je třeba rovněž výcviku. Průměrný člověk je zmítán po celý den různými náladami. Brzy je mrzutý, brzy veselý, brzy je klidný, brzy se zlobí a pod. Je třeba státi se úplně vyrovnaným, abychom svoji náladu měli ve své moci. Toho docílíme, ovládneme-li nejprve svoje myšlenky. Ale také musíme ovládati svoje skutky, a sice od nejmenších k největším.

Výcvik takový není nesnadný, neboť školu k tomuto výcviku máme v sobě. Ihned ráno, když vstaneme, musíme počítati se svým cvičením, a

sice při oblékání, při snídani, když vycházíme, i když otvíráme a zavíráme dveře.

Na všechny tyto věci, které konáme již od rána, je nutno mysliiti a vypuditi z mysli všecko ostatní. Pak se nebudeme zlobiti, když se nám u boty přetrhla tkanička, nebo když se nám zakutálel knoflíček od košile pod skříň, což se stává kromě jiných podobných případů, skoro vždycky, jakmile spěcháme. Ale my jsme si řekli, že spěchati nebudeme, protože spěch je počátkem chyb a chyby nám přinášejí mrzutost a neklid, a vyrušují nás z duševní rovnováhy.

Není vůbec třeba se mrzeti nad takovými maličkostmi. Je však nanejvýš třeba zůstat při tom naprosto klidným, opravit tyto hmotné maličernosti, s naprostou duševní rovnováhou a když se takto budeme cvičiti vždycky a všude a ve všem, tu poznáme brzy, že každým takovým donucením se ke klidu jsme získali ohromný fond síly, která v daném okamžiku, kdy běží o věci vážné, nám přinese vítězství.

Velmi mnozí lidé trpí v dnešní době hroznou chorobou nervovou, t. zv. nespavostí. Tato věc je způsobena moderním shonem a spěchem ve veškerém lidském počínání. Ve shonu je neklid a neklid se přenáší na nervovou soustavu a je stále více podrážděna, takže když ukládáme tělo k odpočinku, jsme pronásledováni houfy představ a nepříjemných myšlenek a to pak způsobuje stav, ve kterém se převracíme na loži třeba několik hodin beze spánku.

Pamatujte, že když odcházíte na lůžko, není třeba, abyste se oddávali nějaké práci, třeba myšlenkové, neboť i myšlení jest práce.

Když uléháme na lože, musíme rozhodně od-

mítnouti veškeré myšlenky jiné kromě myšlenky na odpočinek. Myslete si nepřetržitě jedno slovo, které zní: „Klid!“

Toto slovo vás uvede do představy odpočinku. Poznenáhlu změni směr vašich myšlenek a spojí vás s elementy odpočinku a klidu a také spánku.

Je zcela dobře možné, že po prvé se vám nepodaří dosáhnouti úspěchu tímto způsobem, abyste usnuli klidně ihned. Je možné, že máte zastaralý duševní zvyk, podle kterého váš mozek je v činnosti, jakmile ulehnete, již několik let. Proto je třeba vytrvalosti, ale budete-li trpěliví, tu zcela jistě změníte postupně práci své mysli a uvedete mysl do stavu klidného.

Znám jeden případ, kdy jistý člověk okultně dosti vyškolený, pracoval duševně příliš mnoho a byl také postižen nespavostí. Namáhal se všemožně dosáhnouti klidu, ale marně. Až konečně, snad nějakým vnuknutím, přišel na zvláštní prostředek. Představil si slovo „klid“ napsané velkými bílými písmeny a za tímto nápisem si představil totéž slovo o něco menší a dozadu zase menší atd. Ubíral se svou představou jakoby tunelem, který se stále zúžuje a zmenšuje až do veliké vzdálenosti, při čemž sledoval svou představou a myšlenkou slovo „klid“, napsané vždy menšími a menšími literami, až do nedohledné dálky, kde ono slovo se již ztrácelo. A při těchto představách se mu podařilo klidně usnouti. Je to jenom příklad, jak si lidé dovedou pomoci, když se obrátí do svého nitra o duchovní radu.

Je možno, že někdo druhý nebude míti s tímto pokusem tak dobrých výsledků, ale je také možno, že se úspěch dostaví u velmi mnohých. V ta-

kových věcech nelze nic předpovídati. Ostatně za pokus to stojí!

Kdo trpí nespavostí, musí si uvědomit, že je zajat do duševního zlozvyku a že nelze takové chyby odstraniti ihned, právě tak jako nelze se zbaviti nějakých zlozvyků tělesných okamžitě.

První věcí při léčbě nespavosti je trpělivost. Člověk, který nemůže usnout, se stává netrpělivým, podrážděným a nervosním. Zlobí se na svůj stav a tím právě zapuzuje spánek! Místo toho si představujme něco radostného, něco příjemného, něco milého, ale něco takového, co nevydražďuje některé naše nižší vlastnosti. Každý má přece v minulosti nějakou chvíli štěstí a dobra. Tu si vyvolejme jako vzpomínku a myslme na ni a těšme se z ní! Toto cvičení zapudí zcela jistě mrzutou a zlostnou náladu.

Dále je třeba věděti, že k dosažení klidu, který je před spaním naprosto nutný, je cvičení *d e c h o v é*. Ale varujme se nějakého násilného pomalého dýchání, jak je popisováno v některých tak zv. „jógických“ knihách, které byly vydány v Evropě nesevědomitými spisovateli a nakladateli. Násilné zadržování dechu nebo dokonce jógické cvičení se střídáním dechu levou a pravou nosní chřípí je velmi *n e b e z p e č n é*, nemáme-li indického vůdce. Může to přivodit těžké choroby, ba i smrt a při nejmenším rozedmu plic!

Dechové cvičení, které máme na mysli, je zcela jiné a neškodné pro každého — kdo nemá nějakou srdeční vadu. Kdo má srdce úplně zdravé, může toto cvičení provádět a uvidí, jakého dosáhne uklidnění tělesného i duševního.

Dechové cvičení naše není nic jiného, než

uvolnění taktu, ve kterém dýchá člověk normálně. Obvykle dýcháme asi tak, že za minutu napočítáme patnáct vdechů a výdechů. Tento takt je normální. Když se dáme do těchto cvičení, počneme mysliti na dech a jenom na dech a dýcháme o trochu pomaleji než obvykle, ale vždy stejnoměrně a v taktu, jenž je volnější. Pro začátek můžeme při tom počítati a sice ne příliš pomalu: „Jedna, dvě, tři!“ Při tom vdechujeme. Počítáme znovu do tří a zadržujeme dech, a pak znovu počítáme do tří a dech vypouštíme. Při tom dýcháme vždy jen nosem a sice oběma chřípěmi najednou.

Nelze všeobecně udati pro každého jednotlivce, jak dlouho má trvati vdech, zadržení dechu a výdech. To je velmi individuální. Ale připomínám, že jakmile bychom pocítili sebe menší obtíže, ať již stoupanutím krve do hlavy, nebo zvýšením srdeční činnosti, t. j. urychlením srdečních tepů, nebo cokoliv jiného, musíme okamžitě toto cvičení dechové přerušit.

Takové úkazy jsou důkazem, že naše fysické tělo není normální a že je tu nějaká porucha, která nemusí být sice vážná, ale je přece jen tu. V případech takových se dejme prohlédnouti zkušeným lékařem a on nám poví, v čem tato porucha vězí.

Zůstaňme však u lidí normálních. Těm takové dechové cvičení nemůže uškodit, ale naopak jim prospěje, protože jejich mysl se uklidní. Musí se uklidnit, a sice ze dvou příčin. Předně: člověk je nucen při tomto cvičení mysliti na dech a na nic jiného, a tím již odvrátí svoji pozornost od oněch představ a myšlenek, které ho vzrušily a zbavovaly spánku.

Za druhé je tu však druhá příčina, a ta je mnohem důležitější. Naše myšlenky a náš dech jsou spolu v jisté souvislosti. Tak čteme ve všech knihách jógických. Když na něco upřeně myslíme, zkrátka, když se soustředujeme třeba na věci úplně hmotné, tu mimoděk zatajujeme dech. A zase naopak, když jsme něčím vzrušeni, když jsme pobouřeni nějakou vášní nebo strachem, tu náš dech se zrychluje až horečně a naše myšlenky padají jako splašení oři. Mezi oběma těmito stavy jest normální dýchání a normální běh myšlenek.

Indové našli jistý zákon, který spojuje lidský dech s lidskou myšlenkou. Aby dosáhli lepší schopnosti koncentrační čili soustředovací při svých cvičeních, vynalezli mnoho způsobů zatajování dechu a někteří jóginové dosáhli v tom naprostého mistrovství, takže mohou zatajiti dech na dobu neuvěřitelně dlouhou.

Ale zatajení dechu přichází také zcela samovolně při našich mystických cvičeních, protože zase naopak myšlenky skoncentrované po delší dobu na jeden bod působí na dech tak, že se na chvíli úplně zastavuje, aniž by člověk při tom měl nějaké pocity nepříjemné. Dech se u takového žáka zastaví, ale žák se při tom nedusí, nýbrž naopak má pocity vnitřního štěstí. Kdo by se o to zajímal, musí se věnovati mystickému školení. Pak se o tom sám přesvědčí.

Když tedy člověk, trpící nespavostí, provádí toto jednoduché dechové cvičení, odvrátí svoji mysl od představ, které ho pronásledovaly, na svůj dech, ale zároveň také svoji mysl uklidní a s myslí uklidní také svou duši a rovněž i svoje tělo. Po několikerém takovém cvičení — jestliže

se nám nepodařilo usnouti hned napoprvé, do-
sáhneme zcela jistě klidu a tím i spánku.

Nyní je třeba zmínit se ještě o jistém mo-
derním zlozvyku, který mnohým lidem přináší
později různé choroby, zvláště nervové. Je to
bdění za noci a spaní ve dne! Velmi mnoho
lidí pracuje doma do pozdních hodin a ve dne
zůstává na loži. To je špatný zvyk, který se mstí.
Člověk je organisován tak, aby v noci spal a
ve dne bděl. Nemá nic společného s některými
druhy nočních zvířat, která ve dne spí a v noci
vycházejí na lup.

Člověk má viditelné znamení Boha každého
dne před sebou a tímto znamením je Slunce.
Za viditelným Sluncem je druhé božské a nevi-
ditelné Slunce, ve kterém sídlí Bůh — Kristus.
Tak jako Slunce hmotné k nám vysílá svoje
teplo a světlo a životní sílu čili pranu, kromě
jiných životodárných elementů, tak Slunce du-
chovní nám dává síly vyššího druhu.

Ráno, když Slunce vychází, posílá nám nej-
více svých sil — a sice Slunce viditelné i ono
neviditelné. A ráno zároveň naše tělo i naše duše
jsou nejvíce s c h o p n y přijímat tyto síly.
Proto máme býti ráno při východu Slunce vzhů-
ru a nemáme ležeti v postelích, abychom se vy-
spali po probdění noci při práci nebo dokonce
při pochybné zábavě.

Slunce k nám sesílá opravdovou sílu života.
Tato síla proniká všechny organismy od člověka
až dolů k bakteriím, všechny rostliny, ba i pro-
niká pevnou zemi. Životní síla, čili prana, se řine
k nám nejvíce zrána po východu slunce. Je
v tom jistý zákon, neboť slunce po svém vý-
chodu je jako znovuzrozené a země zase se

všemi svými tvory se vnitřně otvírá tomuto blahodárnému vlivu. Nejprve přijímají tuto sílu naše duše, a pak je sdělována prostřednictvím těla astrálního také tělu hmotnému.

Tato síla stoupá asi do 10. hodiny dopolední, kdy dosahuje vyvrcholení, a toto vyvrcholení trvá až do doby polední. Po poledni zase tato síla klesá. Proto na nás nepůsobí tak jako zrána.

Z toho důvodu je v člověku mnohem menší část síly a moci v dobách ranních než v pozdějších denních hodinách.

V době spánku se opotřebovaná prána, přijatá předešlého dne ze slunce, vylučuje z těla. Ale zrána je zase tělo přichystáno a otevřeno přijmouti tuto sílu novou, která zároveň obrozuje veškeré naše schopnosti a proto v dobách dopoledních lze prováděti práci nejobtížnější.

Vraťme se však zase k odpočinku a klidu.

Člověk si nejlépe odpočine, když směr svých myšlenek odvrátí od jednoho způsobu práce ke způsobu jinému. Máme-li na mysli ve dne v noci, den za dnem a bez přestání vždy stejnou práci, tu ve skutečnosti v této práci nemůžeme mítí správných výsledků a nepokračujeme v ní tak, jak bychom chtěli nebo mohli! Tento fakt je málo komu znám.

A přece je to prostá pravda. Chceme-li docílití nejlepších výsledků, musíme na onu svoji práci, ať je to ve studiu nebo v obchodě nebo v umění, nebo ať je to práce rukou, z a p o m e n o u t i.

Toto zapomenutí svedeme nejlépe, když se chopíme práce zcela odlišné, když běh svých myšlenek věnujeme předmětu zcela jinému.

Můj zemřelý přítel, Gustav Meyrink, říkával: „Zahraji si rád v šachy, poněvadž tímto způ-

sobem se zbavím myšlenek na svoji každodenní práci!“

Pracoval velmi usilovně po celý den a velmi namáhavě a k večeru sedával v kavárně a hrával několik partií šachů a tím se osvěžoval.

Ale každá jiná práce, jen když je jiná než ta, kterou se stále zabýváme, odvrátí běh našich myšlenek do jiných kolejí, a tím si vlastně odpočineme. Zdá se to býti protismyslné, ale je to přece pravda. Každý druh myšlenek má v naší duši jaksi svoji určitou dráhu. Myslíme-li stále jedno a totéž, tu se jaksi elementy této dráhy unavují a potřebují odpočinku. Převedeme-li svoje myšlenky na jiné věci, ubírají se tyto myšlenky drahami jinými a stará dráha si odpočine.

Velmi mnozí lidé používají tohoto zákona, aniž o něm věděli. Kromě své obvyklé práce, která tvoří jejich zaměstnání, věnují se v prázdných chvílích různým „koníčkům“. Jsou lidé, kteří se těmito „koníčkům“ posmívají, ale ti právě nevědí, že takové vedlejší zaměstnání jest odpočinkem, že je to potřebným rozptýlením pro každého člověka, který skutečně pracuje.

Bohužel, že mnoho lidí se věnuje v prázdných chvílích věcem škodlivým.

A tak proti této otravě našeho duševního organismu prací stejnou a jednotvárnou jest znamenitý lék.

Je to více zábavy, větší různost zaměstnání, což přináší různé barvy do našeho života. Chceme-li dosáhnout šťastnějšího života a vyššího cíle, tu je nám třeba, pověděno obrazně, míti v jednom životě tři nebo čtyři životy vloženy.

Mohu býti v době práce obchodníkem nebo

úředníkem a v době volné chvíle mohu býti třeba malířem nebo zahradníkem atd. Tím zapomenu v tomto svém druhém životě na vše, co se týká života prvního, zapomenu také na svoje starosti a dám odpočinutí životu prvnímu, ve kterém jsem obchodníkem nebo úředníkem nebo čímkoli jiným, a tím se moje schopnosti po řadě ožíví a osvěží a já se příštího dne vrátím ke svému vlastnímu zaměstnání s novou silou, s novými myšlenkami a plány.

A tohoto nového fondu použiji ke svému obchodu nebo ve svém úřadě nebo v umění nebo vědě nebo k čemukoli jinému.

Ale při tom nezapomínejme pěstovati v duši vždycky na prvním místě klid a zase klid! Pak nám budou přicházeti, aniž jsme jich volali, celé proudy úspěchu a zdaru!

Kapitola V.

Mysterium spánku.

Spánek je věc, kterou každý zná z vlastní a denní zkušenosti a přece jen je největším tajemstvím, nejen lidem všem, ale i největším učencům. Spánek je důkazem, že člověk je vtěleným duchem a že jeho duch může existovati bez těla.

Ve spánku je všech pět smyslů člověka uzavřeno. Duch zrušil s nimi svoje spojení a tělo leží bez vědomí. Duch se od těla odpoutal. Kdyby byl duch výsledkem činnosti tělesné, jak učili materialističtí učenci, tu by musil duch při

bezvědomí těla zajít. Ale co se stane ráno, když se probudíme?

Vstaneme s plným vědomím na vše, co jsme zažili včera a před měsícem a léty a víme, že jsme to zase my, kteří jsme se probudili k novému životu. Náš duch je tu zase se vším, co věděl před spánkem. Je to týž duch a my máme stejné vědomí jako včera! To je důkazem, že duch může existovat mimo tělo a že tedy není tělo jeho příčinou, bez níž by duch existovat nemohl, ale že duch je obyvatelem těla, kterého užívá jako svého nástroje.

Podrobnějším zkoumáním dojdeme k dalším poučkám, které zná každý vyškolený okultista a mystik, že totiž duch to je, který si tělo zbudoval a který je udržuje. Tedy je pravda pravý opak toho, co tvrdí některý učenec.

Ve spánku se náš duch od těla odpoutává a odchází do své původní říše. Ale co se děje s tělem v této době a kterým změnám podléhá?

Víme jen tolik, že tělo odpočívá nehybně a že se po čase probouzí osvěžené a posílené. Více nic. Smysly tělesné nepracují a tak je lidské tělo ve spánku bez vědomí.

To vše víme, ale málo kdo ví, že spánek je právě doba, která je velmi příznivá k pracím okultními silami.

Ve spánku je náš duch uvolněn a je mimo tělo. Náš duch je ve své vlastní říši a může tam sbírat nové zkušenosti, síly a vědění. Většinou se tak děje, ale když se probudíme, nevíme o tom nic a jen zřídka kdy se nám pak ve dne namane nějaká nová myšlenka, nějaký nový plán do budoucna nebo nový námět k naší práci.

Bývá to velmi často vnitřní inspirace z našeho ducha, který se namáhá, aby nám něco sdělil ze svých — ve snu nasbíraných zkušeností.

Výrazem „duch“ nemíním zde onu věčnou podstatu boží, která v nás sídlí a jež je absolutně vševědoucí, nýbrž s o u h r n celého našeho duševního života, tedy i nižší naše duševní principy. To nechť má čtenář na paměti.

Důkazem toho, že za spánku náš duch bdí a že vidí, slyší, hmatá i chutná, jsou naše sny. Ty jsou také důkazem, že náš duch má svých zvláštních pět smyslů, které nejsou v žádném spojení s našimi smysly hmotnými. Dokonce máme ve svém nadvědomí dvojí druh vyšších smyslů. Jedny vnímají jen dojmy astrální a druhé jsou ještě vyšší — jsou to smysly mystické, kterými vnímáme jen dojmy ze světa Ducha Svatého.

Pověděli jsme, že náš duch sbírá ve svém světě jisté nové zkušenosti. Tyto zkušenosti se týkají jednak našeho vyššího života a jednak také našeho života pozemského. Duch náš vidí ve snu do budoucnosti a proto vidí také jaké prostředky nebo plány by nám lépe pomáhaly v našem pozemském úsilí, v našich snahách a práci.

Proto je důležité jednati tak, abychom pokud možno nejvíce zvěděli z toho, co náš duch ve spánku nastřádal a zvěděl v tomto směru.

Pojátkem mezi naším duchem, vlastně mezi jeho zkušenostmi a novým věděním jsou jednak sny a jednak inspirace, které nám může posílati za bdění. Naše sny bývají však velmi zmatené, nebo se na ně nepamatujeme vůbec. Také naše inspirace bývají jen řídké a často nám vstoupí

do vědomí nějaká myšlenka, o které vůbec nevíme, že by byla naším duchem inspirována. Proto jí často nevěnujeme pozornosti.

Jsme tedy vlastně vydáni jen náhodnému poučení z těchto důležitých pramenů. Ale přece jen jsou metody, kterými lze docílit v obou směrech znamenitých stálých výsledků.

Klíčem k tomuto úspěchu je naše nálada, se kterou se ubíráme do spánku. Jakmile se ukládáte ke spánku s klidnou myslí, a také s upřímnou a zbožnou žádostí, abyste byli zbaveni všech myšlenek a představ na hněv, na obavy a starosti na nemoc a nehody a neúspěchy, tu Nejvyšší Síla, t. j. Bůh, se kterou jste se spojili modlitbou, vám sešle náladu klidu a vy se ocitnete na nejlepší cestě ke štěstí, zdaru a zdraví.

S jakými myšlenkami usnete, s takovými se probudíte. Vaše pozemské tělo podrží onu dobrou nebo špatnou náladu po celou noc a jestliže vibrace vaší nižší podstaty byly *naladěny* ke štěstí a zdaru a zdraví, tu váš duch vám již ve spánku bude moci posílati dobrou naučení, dobré rady a nejlepší vědění, jichž pak použijete ve bdění ke své práci a ke svým plánům.

V prvním případě tedy budete se pamatovati na dobré rady ze svého snu. Ve druhém a lepším případě, bude vám váš duch posílati svoje inspirace ve bdění, což je mnohem lepší.

Za obyčejných okolností jsme hluší k jemným zprávám, které jsou nám posílány z nitra, ačkoliv takové zprávy nepřestávají nám býti sdělovány. To je proto, že naše myšlenky a dojmy z venčí přicházející, tato jemná vnuknutí zastí-

rají. Jsme svými hmotnými ideami a před-
sudky a jinými představami obklíčeni jako
v husté mlze, skrze kterou vidíme jen hrubé věci
hmotné, ale nemůžeme vidět věci vyšších a
jemnějších.

Této mlhy nelze odstraniti nebo proraziti
jinak, nežli jinou náladou, kterou si musíme
vynutiti za každou cenu. Jednak vede cesta
k tomu vlastní vůlí, kterou svou mysl ovládneme
postupně a jednak také přáním a trvalou žádostí
k vyššímu Já, které nám poskytne svoji mi-
lost, jestliže se k němu budeme stále a stále
s takovou prosbou obracet.

Nikdo nemůže zlozvyku špatné nálady před
usnutím odstranit najednou a rázem. Je k tomu
třeba cviku a důvěry ve vyšší pomoc a hlavně
víry, že nejsme opuštěni, ale že nad námi bdí
Někdo, kdo zná nekonečně více než my a kdo
má také síly a prostředky pomoci nám.

Protože za dne, když žijeme v zevním světě,
jsou naše smysly příčinou onoho nezdaru, který
nám brání vnímati věci duchovní, je s počátku
naše jediná spása v tom, že se uvádíme do správných,
t. j. vyšších vibrací před usnutím, tedy
v okamžiku, kdy vstupujeme svou duší do jiného
světa. Tím vyvoláme v nižších oblastech své by-
tosti a také v těle hmotném takové poměry a
okolnosti, že náš duch bude moci nám pomáhati
zjevněji.

Dávná nauka, že myšlenky jsou věci a síly
skutečné a že přitahují to, co obsahují, se po-
tvrzuje nesmírně v snech. Naše myšlenky jsou
převáděny do snů a tak se nám velmi často zdá
o událostech radostných nebo trapných, na které

jsme mysleli, zvláště takových, na které jsme mysleli j e m n ě. Toto j e m n ě myšlení se liší od obvyčejného myšlení hrubého a povrchového. Je to ono bezděčné a snivé myšlení, na které jsem upozornil v předu a jemuž se oddává mnoho lidí, kteří si staví „vzdušné zámky“. Je to zase toto snění ve bdění. Toto snění ve bdění se přenáší do našeho nadvědomí snadněji, než hrubé myšlení obvyklé.

A tak, když budeme ještě za bdění, uloživše se ke spánku, oddávati se onomu jemnému myšlení na věci dobré a zdárné, přitáhneme tyto představy i do svých snů a naše nálada jim bude odpovídati. Toho použije náš duch a bude nám pomáhati svými inspiracemi jednak ve snu a jednak ve bdění vnuknutím.

Ale neočekávejme, jak již podotknuto, úspěchů ihned. Pamatujme, že jsme po celý život byli plnění omyly a předsudky. To jsou věci, které je nutno odstraniti ze sebe jako zbytečnou přítěž, jako prach a smetí, jež se v nás po léta usazovaly. Ale pracujme ihned o tomto jejich odstraňování. Počněme ještě dnes, kdy jsme přečetli toto poučení a dejme si třeba na psací stůl nebo na jiné nápadné místo malou tabulku s nápisem: „Přetvořuji se v nového člověka!“ Nebo si dejte takový nápis na svůj noční stolek, abyste nezapomněli na svůj úmysl.

Nejdůležitější věcí pro člověka, ať bohatého nebo chudého, je tělesné zdraví. Byli milionáři a byli králové a knížata, vládnoucí ohromným zemím, ale když byli přepadeni těžkou nemocí, tu by se rádi vzdali celého svého majetku, aby byli uzdraveni.

Na štěstí máme neomylný prostředek, který ještě k tomu nic nestojí, sami v sobě, a tento prostředek nosí malí i velcí, chudí i bohatí, stále s sebou. Ale většina lidí o něm neví.

Náš duch sytí naše tělo ve spánku svými vyššími názory a svým přesvědčením. Tyto jeho vyšší názory a toto jeho přesvědčení můžeme buď podporovati, anebo můžeme je naprosto ničit.

Klíčem k tomu jsou naše vlastní myšlenky a naše víra. Věříme-li pevně bez nejmenších pochybností, třebaže velmi jemných, a bez jakýchkoliv otázek, že naše tělo za jistou dobu zeslábně, že se bude chýliti ke stáří, tu touto svojí vírou přemůžeme sílu našich duševních elementů a uvedeme tak do svého těla prvky slabosti a rozkladu.

Nemůžeme se diviti, že lidé podléhají těmto zhoubným sugescím, čili této nepravé víře. Máme za sebou miliony a miliony příkladů, že všichni lidé před námi zestarali a zemřeli. Buď chorobami, nebo stářím. Všichni lidé, kromě několika málo jednotlivců, kteří mystickým školením přemohli smrt, věří neochvějně, že stáří je nezbytným důsledkem lidského života a že jinak býti nemůže. A kdyby nebylo i toho, tu přece jenom máme letopočet, který bezděčně sledujeme, a tu si musíme říci: Napřesrok mně bude již třicet, nebo čtyřicet, nebo padesát, nebo šedesát let! Tyto představy se zavrtávají do podvědomí a vnikají do našeho těla a přivádějí skutečně veškeré známky stárnutí.

Kdyby lidé již od svého dětství myslili jinak, kdyby byli poučovani všemi prostředky mysliti

opačně, kdyby si představovali, že jejich těla se stále obnovují a omlazují, a kdyby ani jedinou myšlenkou se nedotkli stáří, bylo by a muselo by býti zcela jinak.

Je doloženo vědecky, že tělo lidské od první do poslední buňky se neustále obnovuje a že tedy nemáme již onoho těla podle jeho podstaty vnitřní a složení, jaké jsme měli před několika lety. Naopak, máme tělo zcela jiné, zcela nové, a jenom jeho zevní tvar je stejný. Touto změnou své podoby neztrácíme.

Protože se tělo obnovuje, a sice neustále obnovuje, musí zde býti nějaká síla, která tuto obnovu vyvolává. Tato síla jest duch, který tělo udržuje, obnovuje a který je také vyvolal v existenci svou představou, čili myšlenkou. Záleží tedy na našem duchu, abychom mu nečinili překážek v obnovování našeho těla.

Jak to provedeme?

Když budeme ve chvílích bdění se jen trochu zabývat myšlenkou, že rozklad těla po době určité, není naprostou nutností, že sice tento rozklad vždycky byl (pokud sahá lidská paměť), ale u některých jedinců také nebyl, není to ještě důkazem, že by tento úpadek musil stále doprovázeti lidské pokolení. Budeme-li takto mysliti, a sice co možná často, tu poroste tím naše víra v tuto stálou obnovu těla a výsledky zdárné a skutečné musí to přivodit.

Žádost nebo prosba nebo modlitba za víru v tyto věci nám brzy přinesou důkazy, kterými naše víra bude posílena. Jakmile obdržíme prvě důkazy o tomto svém úspěchu, tu naše víra ne-

konečně vzroste. A čím větší bude naše víra, tím větší bude náš úspěch.

Proto jsem napsal v této kapitole radu, aby ten, kdo chce takto pokračovati, si dal nápis na stůl nebo na noční stolek: „Přetvořuji se v nového člověka!“

Proti těmto autosugescím a falešným předpokladům je nutno bojovati s největší energií, abychom neupadli do staletého zlovyku, jímž jsou a byli nasyceni všichni lidé před námi a okolo nás.

Budeme-li to činiti, před usnutím, budeme-li naplněni myšlenkami na zdraví a sílu, na nový život, tu budeme podporovati svého ducha v jeho úsilí, a víra v tělesný rozklad, slabost a nemoc bude pomalu mizeti a my pocítíme velmi brzy účinky tohoto svého počínání.

Myšlenky takové uvedou postupně naši duši i ve spánek do říše, kde vládne síla, moc a věčné mládí, a potom vliv našich duševních elementů na tělo, stane se nikoliv již přechodným, nýbrž trvalým. To budou výsledky, kterých docílíme.

Jaká je hlavní chyba a jaký jest největší ničitel tělesného života?

Když někdo dosáhne věku osmdesáti nebo devadesáti let, tu si stále myslí, že v tomto věku jeho tělo musí nezbytně zemřít. Ale k tomu přistupují ještě myšlenky druhých lidí, kteří na takového člověka pohlížejí jako na bytost, která jest, jak se říká, jednou nohou v hrobě. Víme, že myšlenky jsou věci a že jsou to síly a víme také, že představy a myšlenky jiných lidí na nás víc méně působí podle toho, jak se jim bráníme, nebo oddáváme. To vše směřuje tedy k tomu,

že takový člověk m u s í ve vysokém věku zemřít. Ale toto slovo „musí“ je právě tak elementem ničivým, jako budujícím.

Jakmile nepřetržitě a každého dne udržujeme myšlenku, že úpadek tělesný není naprostou nutností, dostaneme důkazy, že je to pravda. Opírejte se veškerou svou silou duševní a veškerou svou představou této zdánlivé a nepravdivé nutnosti a uvidíme, že porosteme i v nejvyšším stáří k lepšímu zdraví a k větší síle.

Použijme také svého okolí k tomu, abychom tuto svoji sílu a víru zvětšovali. Toho lidé nečiní. Nevědí, že sama příroda nám dává znamenité a nejvyšší příklady své životní činnosti a síly a že tyto příklady jsou p r o n á s !

Spatříme-li krásný, silný strom, tu myslíme na jeho život a žádejme o něj v duchu a obdržíme jej. Když spatříme skvostnou květinu, žádejme o její krásu. A když spatříte moře, žádejte o jeho síly. Kdykoliv spatříme něco souměrného, silného, krásného a živoucího, žádejme o onu souměrnost, zdraví a vzrůst. Nezapomínejme, že Bůh jest ve všech těchto věcech a že se právě projevují v každé věci její nejvyšší a nejdokonalejší vlastnosti. Proto také Bůh Krišna v Bhagavad-Gítě praví: „V orlu jsem jeho zrak, ve lvu jsem jeho síla, atd.“. Bůh je ve všem a Bůh je to, který nám dává život a vše ostatní, co k životu patří. Krásné a silné vlastnosti všech věcí v přírodě jsou projevem božím a tato jejich síla je pohyblivá a může působiti nejrozmanitějšími vlivy.

Záleží na nás, abychom pomocí svých představ a myšlenek dovedli vstřebávati rozmanité

síly a krásy, jež jsou všude okolo nás rozsety. Poněvadž sami jsme schránkou Boha, máme v sobě příbuzné síly, jaké vládou v přírodě, a proto můžeme veškeré síly a veškeré krásy přírodní vsávat do sebe. Podle nejstarších a nejvyšších okultních nauk je člověk mikrokosmem, čili světem v malém. Tato pravda má dalekosáhlejší důsledky, než by se zdálo. Nezna-mená nic více a nic méně, nežli že v člověku jsou obsaženy v š e c h n y síly a všechny mocnosti, které jsou v celém vesmíru. Ano, v malém a nepatrném člověku je ukryta strašná moc, která stvořila vesmír a která jej udržuje. V člověku je ukryta celá nesmírná moudrost, která řídí běhy světů a pohyby všech sil v celém nekonečném vesmíru a která ví o každém nejnepatrnějším tvorečku tak jako o nejvyšším andělovi, poněvadž je ve všem přítomná.

Proto se člověk může spojit se všemi silami vesmírovými, ať jsou to síly planetární nebo síly jiných světů, nebo síly nejrozmanitějších bytostí, od nejvyšších k nejnižším.

Člověku je nutno si uvědomiti tuto pravdu, aby jí mohl využít prakticky i v tomto tělesném životě. Kdo tuto pravdu slyšel, nebo kdo jí četl, ten již vstoupil na prah nejvyšší síly a moci a nejvyššího vědění, a záleží jenom na něm, aby této pravdy využil. Kdo ji poznal a nevyužil jí, ten těžce zhřeší sám proti sobě, neboť poznání této pravdy je dáno jenom těm, kteří pokročili tak daleko, že jí využítí m o h o u.

Je-li náš duch neomezován našimi chybnými představami a omyly, tu přináší do našeho těla

neustále nové prvky zdraví a síly, tak jako strom, který ssaje svými listy do celého kmene vláhu a elementy života.

To znali dobře staří zasvěcenci v dávnověku, o nichž se praví, že „chodili s Bohem“. Nejen ve starém zákoně, ale také v Indii žili a žijí dodnes lidé, kteří dosáhli stáří přes tisíc let. Rovněž v Tibetu jsou takoví Mistři. Svědčí o tom nejnovější zprávy některých badatelů, kteří přinesli tyto neuvěřitelné věci do Evropy.

Všimněme si jen zpráv, které jsou obsaženy v bibli. Mluví se tam o některých lidech, jejichž tělesné životy byly nesmírně prodlouženy. To bylo u Adama, u Setha, u Kanaana, u Mahaliea, u Jereda, u Methusalema a j. Tito jmenovaní dosáhli všichni věku přes devět set let. A někteří jiní unikli vůbec tělesné smrti a zmizeli i se svými těly.

Tehdy ovšem lidé byli mnohem zbožnější než dnes, jejich ústní tradice je včas poučovala, co a jak mají mysliti a jak mají jednati, a protože větší duchovnost znamená větší sílu ducha, mohli takto obnovovati a udržovati svoje tělo třeba až do nekonečna.

Že je to možno, a sice různými způsoby, víme ze zpráv starých alchymistů o t. zv. elixíru života, ale důležité je, že v Indii znají takové životní elixíry připravovati ještě dnes.

Kapitola VI.

Užitek zapomínání.

Na počátku této kapitoly je nutno opakovati znovu poučku, která byla již často opakovaná.

Tato poučka zní: „Myšlenky jsou skutečné síly a věci.“

K velikým omylům lidstva patří i to, že si lidé představují, že myšlenka je pouhé „nic“. Ale zatím je myšlenka veliká síla, která proto, že je velmi jemná, přemáhá všechny síly ostatní, totiž ty síly, které jsou p o d ní. A to jsou na př. všechny síly fyzické.

Nelze tudíž dosti často opakovati toto naučení, aby čtenář nikdy je nezapomínal a měl je neustále ve svém vědomí.

Myšlenka je ale také m a g n e t e m. Přitahuje právě to, co obsahuje. Tedy: myšlenka dobrá přitahuje dobro a myšlenka špatná a zlá přitahuje zlo. Tam, kde v celém domě nebo celé rodině vládnou po léta a celé generace jen myšlenky dobré a spravedlivé, musí býti vždycky požehnání a zdar. Tam, kde vládnou myšlenky zlé, kde jsou následkem toho denní hádky, různice a nespravedlnost, je jisto, že rodina nebo dům takový bude v kletbě a že následky toho budou konečně zjevný. Zním případy, kdy v takových domech nebo rodinách došlo po delší době k náhlým výbuchům nebo požárům, protože astrální látky ohně se tam nahromadily neustálými různicemi a hněvy. A hněv je okultně podstaty ohnivý. Ale je to oheň n i č i v ý, kdežto oheň lásky jen hřeje a je blahodárný.

Zákon těchto dvou ohňů znal ovšem velký německý mystik J a k u b B ö h m e. Jmenuje je ve vyšším smyslu: „Gottes Zornfeuer“ a „Gottes Liebesfeuer“. (Oheň božího hněvu a oheň boží lásky.)

Protože myšlenky jsou věci a síly, které snad budou v příštích pokoleních předmětem lidského badání, tak jako dnes zkoumá věda síly fyzikální, mají i myšlenky mnoho rovnoběžných vlastností s látkami hmotnými, se silami pozemskými, a to hlavně s plyny a vůněmi.

Lidské myšlenky jsou podle svého druhu buď lehké, a ty se udržují nahoře, nebo těžké, a ty se udržují dole. Ale kromě toho lze myšlenky přenášet, a ony to činí podle svých zákonů samy od sebe a také se udržují na věcech, které jsou kolem nás, nebo které nosíme.

Proto tak zvané mrtvé věci mají svou paměť! Tato jejich paměť není nic jiného, než vrstva myšlenek, kterou jsou obaleny. Nosíme-li na př. v době nezdaru staré šaty, ve kterých jsme měli veliké starosti nebo zármutek či nemoc, tu nosíme na sobě zároveň tyto svoje myšlenky, které na nás neustále působí a vyvolávají nové starosti a zármutek atd.

Znáte všichni pocit, když si obléknete nové šaty! Jste jako vyměnění, jste jakoby novými lidmi. Proč? Poněvadž staré šaty spolu se starými, na nich lpějícími myšlenkami jste odložili, a nové šaty nejsou jimi impregnovány. Jsou čisté a nepůsobí na vás tísnivě, jako šaty staré. Ale jen to zkuste a oblékněte zase šaty staré. Uvidíte, jak se celá vaše nálada ihned změní!

Ale i když staré šaty schováme, lpí na nich naše staré a nezdravé myšlenky a působí na nás. Mnohé rodiny nebo i jednotlivci mají plné almary takových starých šatů a nemohou se jaksí od nich odloučit. To je chyba. Zkusme jen

odstranit toto haraburdí ze svého bytu a pocítíme ihned úlevu, jako by se nějaké břemeno svalilo s našich beder. Nyní se nám třeba dobře vede. Ale něco nás přece jen tísní. Jsou to přilepené staré myšlenky, kdy jsme byli ve starostech, na onu veteš. Odhodíme-li ony staré šaty a předměty, odhodíme i staré, špatné myšlenky a jejich vlivy.

Avšak nejenom na šatech, nýbrž na všech věcech, které nosíme u sebe, nebo kterých používáme, jsou přilepeny naše myšlenky a představy, a rovněž jsou všechny tyto věci prosyceny naším magnetismem.

Každý má nejraději „svoji“ tužku, „svůj“ kapsní nůž! Proč to? Lidé si vykládají tuto zálibu zvykem. Ale příčiny jsou zcela jiné. Koupíme-li si zcela nový, desetkrát lepší nůž, než byl starý, který jsme odložili, tu přece jenom máme jakýsi pud vzíti do ruky onen starý nůž a řezati jím, než onen nový, který je mnohem krásnější. Starý nůž je nasycen našimi představami a naším magnetismem.

Ale není dobře uchovávat starých a odvržených věcí, ani starých dopisů a listin, neboť na tom všem mohou býti přilepeny naše představy z dob nezdaru, po případě nemoci, anebo i nouze, a tyto představy brzdí naše nové, blahodárné, šťastné a zdárné myšlenky. Opakuji tedy, že těchto starých a odložených věcí se máme zbavovat.

Avšak i náš byt je prosycen našimi představami, našimi plány, a myšlenkami a naší vírou. Proto nemáme lidí, kteří nám nepřejí, uváděti do svých příbytků. Mohou velmi snadno poru-

šiti harmonii našeho bytu a mohou také velmi snadno uzmouti nám některé naše myšlenky a uskutečnit je dříve, než jsme to mohli učiniti sami.

Pro myšlenkovou sílu neexistuje vzdálenost prostorová a také ne časová, ve druhém případě však musí býti myšlenka dosti silná a opakovaná, aby po dlouhé době mohla působiti na jiné.

Ale pokud se týká vzdálenosti, nemá myšlenka omezení. Naše nejtajnější myšlenka může v nejbližším okamžiku po svém zrodu vyvolati stejnou myšlenku u někoho, třeba v Americe nebo Australii. Rychlost myšlenky je nezměrná a záleží v takových případech jenom na tom, aby jiný člověk nám neznámý a nesmírně nás vzdálený, měl v oné určité době naladěný myslící aparát tak, aby naši myšlenku přijal. Děje se to častěji než se domníváme, jenomže málokdy dochází k uskutečnění takové myšlenky přijaté.

Na druhé straně jsme však zase my ve stejné posici, jako náš přijímač v cizí zemi. Máme ve svém nitru nejen stanici vysílací, ale také přijímací, a proto i my můžeme zachytiti nejtajnější plány některého neznámého z dalekých končin.

Je známo, že některé vynálezy byly učiněny na několika místech zároveň různými vynálezci. To jest výsledkem tohoto zákona.

Známe jeden takový zajímavý příklad z vlastní zkušenosti. Asi před čtyřmi lety měl jeden můj příbuzný nápad zvláštní a zcela nový. Spočíval v tom, že by snad bylo možno zhotoviti elektrický přístroj ku měření světla pro foto-
grafování. Existuje totiž jeden prvek, který se jmenuje selén. Tento prvek má zvláštní vlast-

nost, že když na něj dopadá světlo i sebe menší, probouzí se v něm elektrický proud. Je-li selén uveden do stínu, tu okamžitě proud přestává, aby se znovu sám probudil se světlem na selén dopadající. Ale je tu ještě něco jiného. Elektrický proud v selénu je tím silnější, čím mocnější na něj dopadá světlo. A můj přítel měl nápad, že kdyby tento proud byl uveden do elektromagnetu a když by takový malý elektromagnet byl spojen s ručičkou, která by se pohybovala na nějaké stupnici, měli bychom naprosto přesný a od lidského oka neodvislý přístroj k měření světla, ať slunečního ať umělého. To by byl tedy elektrický světloměr.

Přítel se svěřil jednomu inženýrovi chemie s touto myšlenkou, ale ten ji ihned zamítl, namítaje, že by to bylo velmi obtížné sestavit takový přístroj, že by to bylo příliš drahé, že — atd. Zkrátka zamítal tento nový vynález, který byl vynálezem, ačkoliv nebyl dosud uskutečněn. A co se stalo? Netrvalo ani dva roky, a selénový světloměr byl skonstruován v Americe a uveden do prodeje pro fotografy amatéry. Za krátko i v Německu vyrobili několik podobných přístrojů na stejném principu, takže tyto aparáty jsou dnes všeobecně používány!

Z toho vidíme, že lidská myšlenka může zalepiti do celého světa a že je to podmíněno zákonem, kterým se myšlenka řídí.

Je všeobecně známo, že dnešní svět je napaden neblahými událostmi. Jednak je v celém světě t. zv. krise, ze které nikdo nezná východu a za druhé je tu neustále znepokojování válečnou hrozbou.

Protože myšlenky jsou skutečné síly a protože se šíří sféricky, totiž prostorově všemi směry, jest pouze třeba, aby mnoho lidí, ne tisíc, nýbrž mnoho milionů lidí v určité době žádalo ve stejném směru o odstranění krise a zabránění možné války. Z toho by vznikla ohromná myšlenková síla, mocnější než všechna elektřina, vyvozená celými vodopády niagarskými, a tato síla by musila odstranit v brzku oboje nebezpečí. Nic by jí nemohlo odolat, ani státnické úskoky, ani spekulace velkopřumyslníků nebo finančníků.

Již před lety roku 1928 jsem v časopisu „Psyche“ navrhl obnovení takové ligy a opakuji zde tuto svoji výzvu. Kdo čte tyto řádky, nechť se připojí ke společnosti všech dobrých lidí, která se jmenuje nyní „Liga lidí dobré vůle“. Každý takový čtenář nechť se rozhodne, že se budete řídit následujícími pravidly:

1. Chci jednati a mysliti tak, abych vědomě nepoškozoval svých bližních.

2. Chci každého dne po 9. hodině večerní nejméně pět minut vysílati do vesmíru následující myšlenky, při čemž se vynasnažím, abych v této době se soustřeďoval jenom na to, co myslím: „Přeji všem bytostem mír, blaženost a požehnaní boží.“

Tuto větu opakujme v myšlenkách po pět minut, a sice tak jako bychom vysílali světelný proud, vycházející z elektrického reflektoru, který se šíří do dálky.

Nejprve vysíláme na východ, při čemž zmíněnou větu opakujeme třikrát. Potom vysíláme stejně třikrát na jih, pak na západ, a konečně

na sever. Poté kolmo do výše a poté dolů k proti-
nožcům.

Podotýkám, že po 9. hodině večerní má větši-
na lidí volno a protože i ten, kdo je zaměstnán,
může většinou obětovat těch několik minut této
duševní práci. Připomínám, že v jiných zemích,
jako v Anglii, Francii a Americe jsou podobné
ligy zařízeny již dávno.

Doba nemusí býti přesně zachovávána podle
času astronomického a na vteřinu, ale alespoň
přibližně. Ostatně teď má skoro každý radiový
přístroj, který vysílá každodenně správný čas.

Záleží na tom, aby pokud možno veliké množ-
ství lidí vysílalo tyto myšlenky zároveň. Určená
věta je sestrojena tak, že zahrnuje m í r, čímž
zamezujeme nebezpečí válečné a protože je v ní
obsažena blaženost a požehnání boží, zažehnává
také krizi, a vše zlé, které je s ní spojeno. Není
třeba hlásiti se k této Lize lidí dobré vůle pí-
semně. Postačí nadobro připojiti se mlčky, ale
také z a c h o v á v a t i daný slib.

Je jisto, že takováto myšlenková práce, při
které zúmyslně vysíláme dobré myšlenky, musí
býti spojena ještě také s popíráním zla, které
je již zde, nebo které by hrozilo.

To je z a p o m í n á n í.

Každý, kdo chce míti úspěch, musí naprosto
zapomenout a vypudit ze své mysli všechny myš-
lenky neúspěšné, špatné a postrašující. Nej-
horší ze všeho je strach. Strach před budouc-
ností ochromuje dnes skoro celé lidstvo a tomu
je nutno čeliti. Není možno celé lidstvo poučiti
o těchto myšlenkových zákonech. Cestou hmot-
nou, tedy buď přednáškami nebo knihami. Do-

kud lidstvo nebude tak daleko, aby vysílalo podobné nauky radiem, a sice po celém světě, nelze očekávat, že by takové poučení vniklo do nejširších vrstev. Také kniha, i sebe lepší, nemůže proniknout všude.

Ale myšlenka, naše myšlenka na mír a lidskou blaženost a boží požehnání nemá hranic, nemá omezení, není jí překážkou ani cizí řeč, neboť myšlenka a zvláště celý ohromný myšlenkový proud stejného směru a obsahu může být a je přenesena kamkoliv, a k tomu ji pochopí zcela jasně a určitě právě tak Japonec jako Španěl nebo Jihoameričan, nebo Francouz a vůbec každý člověk, ať mluví jakýmkoliv jazykem na světě.

Abychom dosáhli tohoto velikého cíle, musíme však střežit bedlivě svoje myšlenky vlastní a vypuditi ze sebe veškeré obavy stran zachování míru a odstranění krise. Mějme víru a důvěru v sílu myšlenky, mějme víru a důvěru v Nejvyšší Sílu, která nad námi bdí, a která jen čeká, až sami otevřeme touto vírou a důvěrou nesčetné průchody, které nás pojí s nejvyšší silou, abychom přijímali od ní veškeré dobro a všechno požehnání.

Myšlenky nebo vzpomínky na hodiny zármutku, strasti, bídy, nebo jakýchkoliv ztrát nás poškozují právě tak jako bychom se otravovali nějakými neviditelnými jedy. Nejenže takovými vzpomínkami si přitahujeme magneticky nové strasti, starosti a ztráty, ale my také se spojujeme těmito představami se všemi lidmi na světě, kteří buď vzpomínají na svoje utrpení právě tak jako my, ale i s těmi, kteří ve strastech právě

teď vězí od hlavy do paty. Tím jsme strženi do proudu utrpení a tím naše strasti nemají konce.

A kromě toho oslabujeme takovými vzpomínkami svoji duši, svoje astrální tělo, svoje nervy, svoji sílu vůle, svou energii a konečně znehodnocujeme i svou práci — čehož všeho následek musí býti nové zlo.

Představme si, že veškeré své starosti a hlavně vzpomínky na prožité utrpení sbalujeme do ranečku a že prudkým pohybem to vše od sebe odhazujeme do nějaké propasti nebo do řeky. Potom se vztyčme, vdechněme zhluboka a vydechneme a řekneme si: „Nyní jsem zbaven starého břemene, které pro mne již neexistuje!“

Je to pověděno symbolicky, ale kdo by to provedl doslovně, neublíží si, nýbrž zvýší tím jenom svoji duševní energii.

Člověk, který nezná naděje a odhodlanosti, který neustále naříká a fňuká, žádá bezděčně o beznadějnost a strach. Proto obdržel tyto nežádoucí a špatné vlastnosti. Jeho myšlenky jsou vycvičeny ke zlu a proto zlo obdržel.

Duše je jako obrovský magnet, který přitahuje vše, nač jen duše upne svoje myšlenky, nebo čemu se otevře. Kdo se oddává strachu, bude se bát více a více. Přestaňte se strachu brániti, nenamáhejte se zapomenouti ho, a tu strachu otevřete dveře a zvete jej k sobě jako hosta.

Ale upřete svoje myšlenky na odhodlanost, na činy lidí statečných, o kterých jste četli, nebo slyšeli. Ať to jsou hrdinové staří nebo nedávní, a hleďte, abyste se v myšlenkách viděli jako vidíte je! Ztotožňujte se s nimi a obdržíte jejich odhodlanost a srdnatost a statečnost.

Budete-li takto mysliti, přitahujete statečnost a stanete se lidmi neohroženými.

Vězte, že ve světě duchovním je nevyčerpatelná zásoba všech těchto dobrých vlastností. Proto také Kristus řekl, abychom žádali a že obdržíme. Každá lidská duše může k sobě přitáhnouti každou novou vlastnost, které dosud nemá, ale musíme žádati moudře a pak k sobě přitáhneme vše nejlepší.

Namítne-li někdo, že není dosti moudrý, tu mu odpovíme, že může stejně oprávněně žádati nejdříve o nejvyšší moudrost a že ji dostane.

Přicházím k nejdůležitějšímu odstavci této kapitoly, která má nadpis „Užitek zapomínati“.

Nejsme tu jenom my, kteří máme zapomínati, ale jsou to také všichni naši bližní, kteří by se rovněž měli naučit zapomenouti.

Jestliže nám někdo učinil bezpráví nebo nás urazil nebo jinak poškodil, tu myslíme na takovou osobu při nejmenším s nespokojeností, ale obyčejně s mrzutostí a často se zlostí.

Myšlenky podobné sedí pak na všem okolo nás i v nás den za dnem, takže nás to konečně mrzí a navuže, ale přece se jich nemůžeme zbavit.

A lidé nevědí, jak tomu zabránit a chodí stále do kruhu po vyšlapaných cestičkách těchto představ zkormucujících a únavných.

Myšlenky takové, které bezděčně vysíláme proti těm, kteří nám ublížili nebo ubližují, jsou jako meč, ale meč dvojsečný. Jedním jeho ostřím tepeme svého nepřítele, ale druhé ostří se obrací proti nám. Jak se to děje? Každá dobrá

i zlá myšlenka je takovým mečem, nebo chcete-li proudem. To, co vysíláme, ať je to dobré nebo špatné, vrací se k nám. Proto myslíme-li zlé o svém nepříteli, přitahujeme k sobě od druhého člověka, na nějž takto myslíme, myšlenky nepřátelské a škodné. Člověk takový na vás myslí právě tak jako vy na něj a tudíž vám posílá stejnou vlnu nepřátelských představ. Vzniká mezi vámi jako elektrické napětí, které vás oba stejně poškozuje.

Taková neviditelná bitva může trvati velmi dlouho. Je to bitva tichá, ale utržíme v ní rány nebezpečnější než v bitvě skutečné. Celé ovzduší je naplněno takovými škodlivými prvky, vysílanými ze všech stran.

Protože dobré myšlenky, vysílané na nepřítele, zvláště, činíme-li to vědomě a zúmýslně, vrací se k nám zase v podobě dobré, je to jediná zbraň, jediné brnění, kterým se můžeme chránit před každou, telepaticky způsobenou škodou. Tento zákon je obsažen i na některých místech v evangeliu a byl ovšem znám všem zasvěcencům. Myšlenka žehnající je sebeochranou právě takovou, jako když napřáhnete ruce, abyste zadrželi tělesnou ránu.

Svolávejte na hlavy svých nepřátel požehnání boží a přejte svým nepřátelům vše dobré, vmyslete se do takové posice k nim jako by byli vašimi nejmilejšími a uvidíte, jak je tím přemůžete, jak jejich smýšlení vůči vám se změní a dokonce je přitáhnete k sobě, že k vám přijdou s úmyslem nejsmiřlivějším a s myšlenkami dobrými. Bude potom jenom na vás, abyste se skutečně s nimi smířili.

Za všech okolností tímto způsobem zlomíme každou zlomyslnou nebo nepřátelskou myšlenku, na vás vyslanou se strany nám známé, ale ještě více: budeme-li vysílati takové blahodárné myšlenky všem lidem na celém světě, jak to rádím pro lidi, kteří se připojí k Lize shora jmenované, obrníme se tím vůbec proti všem myšlenkám zlým, a budeme před nimi chráněni.

Pamatujme, že dobro stojí nad zlem a že tedy dobrá myšlenka je vždycky silnějši než myšlenka zlovolná nebo špatná.

Tak jako mezi fysickými silami jsou hrubši a jemněši, tak také je se silami duchovními, protože svět hmotný čili fysický jest jen obrazem světa duchovního. Ale síla vyšši ovládne vždycky všechny síly nižši.

Máme-li osoby, na které je nám nemožno mysliti jinak než s bolestí, která vzniká vždycky ze zármutku, z hněvu, ze zklamání nebo z jiných příčin, musíme žádat Nejvyšši Sílu o z a p o m e n u t í.

Každá žádost je jistý stav duše, jímž uvádíme do pohybu síly, které přinesou žádoucí výsledek. Žádost jest také podkladem každé modlitby. Je však třeba žádati vytrvale, abychom pohnuli elementy, jež jsou v nás a okolo nás, a které nám pomohou, abychom ovládli svoji mysl a uvedli ji do nálady žádoucí.

Mnohý čtenář řekne, že je velmi nesnadné přátí dobro a konati dobro t. zv. nepřítelům. Pouhá vzpomínka na nepřítel probouzí mrzutost, nelibost, odpor, nebo dokonce hněv. Jak pak tedy mohu mysliti na nepřítel, aby se mu dobře vedlo, aby měl požeňání, když vlastně

si přeji, aby byl potrestán za křivdy, které na mně spáchal?

Ale Písmo praví: „Pomsta náleží Mně!“ To jsou slova boží a Bůh vyrovná jistě odměny i tresty každému podle své nejvyšší moudrosti. Jestliže člověk zlý skončil svůj život v blaženosti, ve štěstí a v blahobytu, není tím pověděno, že by ušel trestům za svoje spáchané nepravosti. Všichni víme, nebo máme vědět, že je karma vševládoucím a naprosto spravedlivým zákonem a že karma, třeba za tisíc let, anebo i déle, si vyhledá toho, kdo ještě neobdržel odplaty za činy dobré i zlé. Ale není na nás, abychom svolávali trest i na nejhoršího nepřítele, poněvadž jsme tvory nepatrnými, jsme stejně vinníky, jako náš nepřítel a jenom lidská malichernost a zpupnost nás vede k pomstychtivosti, když některý člověk nám ublížil — protože se stal v ruce boží nástrojem trestu, který jsme si přivolali svými skutky minulými.

Nikomu se tedy neděje křivda — to se nám jen zdá, protože neznáme své minulosti. Každý sklízí to, co si zasil dříve a jen lidé, kteří jsou zaslepeni a neznají těchto zákonů se bouří a reptají proti domnělému zlu, které je potkává. Ve skutečnosti v minulých dobách se prohřešili stejným způsobem proti svým bližním, a možná, že mnohem hůře, nežli je zlo, kterým teď sami trpí. Zákon karmy, ačkoliv je důsledný, je přece jenom shovívavý, protože nám neoplácí celou špatnost našeho minulého chování, nýbrž nejčastěji jen jistou část, kdežto jinou část nám přinese v některém životě příštím.

Jest jen jediný způsob zlomiti hrot karmy a

vyhnouti se její činnosti alespoň z větší části. To je onen náš postoj, o kterém jsme dříve mluvili. Je to v první řadě láska ke všem bytostem a oplácení láskou za nenávisť. Tím způsobem přestáváme tvořiti špatnou karmu pro budoucnost a tvoříme jen karmu dobrou.

Ale to vše nás ještě nemůže vyprostit z řetězů karmy nadobro. Jest jen jediná cesta, která vede k osvobození, a to je, jak známo, cesta m y s t i c k á, jak je popsána v mém „Ohnivém Keři“ a v jiných mystických spisech. Tato cesta jedinečně zastavuje kolo zrození a umírání a když jí člověk prošel, vymyká se ze zákonů, které pouštají všechno ostatní lidstvo k neustálému koloběhu životů a vyprošťuje jej a dává mu spásu, svobodu a věčnou volnost.

Ale tato mystická cesta nemá úspěchu, když člověk alespoň na jistém jejím stupni se nenaúčil n e u b l i ž o v a t i svým bližním.

Je tedy obtížno vmysliti se do takové posice vůči nepříteli, že mu můžeme přátí vše dobré. Ale není jiné pomoci a my nesmíme vůči nepříteli jednati jinak než tak, jak pověděno. Kdo chce, ten také může. Je to možné a každý to svede, bude-li jen chtít. Zmínil jsem se již jinde o jednom prostředku, který nám tuto posici vůči nepřátelům znamenitě usnadňuje. Je to výborný prostředek a proto jej zde opakují:

Modleme se za svého nepřítele modlitbu Páně — Otče náš. Modleme se tuto modlitbu co nejčastěji, a když přicházíme ke slovům: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme svým viníkům, — tu si představme svého nepřítele a

v duchu mu podávejme ruku na usmířenou. V duchu mu odpouštějme.

Budeme-li to opakovati denně, tu se usnadní náš duševní postoj vůči nepříteli, pocítíme v nitru jisté obměkčení, ba také jistou zvláštní radost, že nepříteli odpouštíme, a pak nám již bude velmi snadné modliti se za něj a přátí mu v myšlenkách vše dobré.

Kdo použije této obrany, bude děkovati Bohu, že mu byla poskytnuta. Každý se přesvědčí, jaký ohromující účinek má tento způsob myšlení vůči nepříteli.

Je to radikální zapomenutí na nepřátelství, a sice nejlepším protilékem, totiž odpuštěním.

Udržování starých a přežilých představ či nezapomínání může míti na nás velmi často vliv nepříjemný i od lidí druhých. Zním jednoho váženého učence, který asi po třiceti letech přijel do svého rodného městečka, které ho za celých těch třicet let nevidělo. Za tu dobu se stal právě významným mužem ve vědě, všude váženým. Domníval se, že až přijede domů a setká se s některými starými lidmi, kteří ho znali jako mladíka, který teprve počínal si klestiti nějakou životní dráhu, bude jimi vřele uvítán a že zažije ve svém rodném městečku příjemné chvíle.

Ale v této věci se milý profesor velice zklamal. Byl těmito starými lidmi přijat velice chladně, ba dokonce pozoroval, že se na něj někteří dívají s patra, nebo že ho přehlížejí, a že s ním mluví jako s člověkem ne rovnocenným, nýbrž dokonce méněcenným.

Tato věc ho velice překvapila, ale nemohl k ní najíti pražádného vysvětlení. Když se vrátil do

Prahy, vyprávěl mně při jedné příležitosti o těchto okolnostech a domníval se, že snad jeho příchod do rodného městečka předcházely nějaké pomluvy, že snad byl někým očerněn a to že bylo příčinou tohoto jednání některých starých tamních lidí.

A při tom se milý učenec divil, že lidé mladší, kteří ho neznali před třiceti lety, se k němu chovali naopak s největší vážností a uctivostí.

Celá věc má velmi prosté řešení. Ti staří lidé nezapomněli na mladičkého studenta, který vyšel z jejich středu, a který tehdy před třiceti lety zápasil úsilovně, aby dosáhl nějaké existence, a viděli ho dosud v oněch malých poměrech, ze kterých učenec ovšem již dávno vrostl a z nichž se proboujel. A ti staří lidé nemohli se zbaviti svých bývalých představ a jednali s ním s patra, jako tehdy, když podle jejich domnění nestál ještě ani na prvním stupínku životní dráhy.

Podobné zkušenosti můžeme zažítí velmi snadno, když se po mnohých a mnohých letech setkáme se svým spolužákem nebo spolužáky. Ihned nám vyvstanou v duši představy na dávné doby, kdy jsme byli plni chyb a nedostatků, kdy jsme ničím nebyli a nic nevěděli, kdy po případě jsme měli i nedostatek hmotný, a tu vzájemně přenášíme tyto myšlenky na sebe a jednáme spolu zřídka podle nynějšího svého postavení, neboť v pozadí naší mysli se neustále vytyčují ony dávné představy z minulosti, kterých jsme nedovědli zapomenouti.

Velmi důležitou okolností jest uměti zapomenout strachu a obav.

Bojíme-li se nějakého neštěstí — k němuž vlastně nikdy nemusí dojíti, — oslabujeme tím svoji energii duševní a tím i také svoje tělo. Jestliže však neustále budeme žádati, abychom strachu zapomněli, tu ze sebe ve skutečnosti vydobudeme sílu, která odmrští každý strach nebo každou starost duševní.

Pamatujme si, že tato síla, kterou známými nám metodami jistě obdržíme, jestliže jen vytrváme, je vlastně širokou cestou k úspěchu.

Musíme o tuto sílu žádati, musíme každého dne prositi o přemožení každé myšlenky na strach a na obavy, a žádati o energii, která tyto představy v nás zničí. Pak tato síla v nás poroste každého dne a konečně dojdeme k takovému stupni, že nebudeme vůbec znáti žádného strachu.

Ale kdo dosáhl tohoto stupně odhodlanosti, dosáhl tím věci vskutku veliké, neboť člověk, který nezná strachu, je hrdina a je veden Bohem a může, chce-li, vykonati věci až zázračné.

Nesejde na tom, je-li to muž nebo žena!

Lidé tohoto stupně duševního vývoje se vždycky dovedli zapsati v dějinách a jejich jména budou zářiti všem jako výzva, aby i ostatní se řídili jejich příkladem. Byli lidé, kteří měli již od svého zrození každý strach vymazán z duše. Neznali jej a nikdo jich nedovedl přesvědčiti, že existovalo něco takového jako strach. To jsou legendární heroové, jací se objevovali v dávných dobách u všech národů. Byli to mysticky nadaní jedinci, kterým Nejvyšší Síla propůjčila kromě neohroženosti ještě také zvláštní sílu tělesnou, které nikdo neodolal.

To jsou zářící hvězdy, ke kterým máme vzhlí-
žeti jako k příkladům vedoucím. Bohužel, jsme
nyní od těchto vzorů hrdinnosti velmi vzdáleni.
Máme sice mnoho lidí odhodlaných a statečných,
ale jen za jistých okolností. To, co se míní sta-
tečností lidskou dnes, nebylo hrdinstvím starých
heroů. Ti nevěděli vůbec, že existuje nějaké ne-
bezpečí a do nejhrošších situací se ubírali s myslí
naprosto klidnou a dokonalou jistotou, že musí
zvítězit.

Při tom ani nemluvíme o zvláštní tělesné síle,
kterou byl každý takový hrdina obdařen. Té síly
dnes nemá nikdo, kromě některých indických a
tibetských jóginů nebo snad vzácných zasvěcen-
ců na Západě.

Někdo by mohl namítnout, že tyto věci patří
do říše mytů a pohádek a v dnešní době by to
nebylo nic podivného, neboť pohádky chtějí
bráti někteří „pokrokovci“ i dětem, řkouce, že
se pro děti již nehodí, že děti jsou jimi sváděni
k fantastickým představám o věcech neexistují-
cích. Tak může však mluvit jenom ignorant ve
věcech duchovních a okultních, neboť pohádka,
zrovna tak jako mythos je základem tajného
vědění, poněvadž oboje vyprýštilo právě z nauk
starých Mistrů, kteří v obojím u k r y l i svoje
veliké vědění. Bylo by ztrátou času, vysvětlovati
těmto materialistickým nevědomcům, že v mythu
i v pohádce (míníme vždy starou pohádku ná-
rodní a nikoliv nějakou moderní slátaninu!) jsou
prvky mystické a že mystika je n e j v y š š í m
učením, poněvadž vede jedině k c e l é pravdě
čili k B o h u, ale pravíme to těm, kteří touží po
pravdě skutečné a nikoliv po pravdě omezené.

kterou nám dává zevní věda. Tito lidé, brojící proti pohádce, chtějí nejen oloupiti dítě o krásu pohádkových představ, nehledě k poesii pravé pohádky, která je pravým drahokamem, ale chtějí mu vzíti i poslední můstek k mystické pravdě. Jsou inspirováni temnými mocnostmi, které dnes usilují v š e m i prostředky vytrhnouti kořen pravého vědění z lidstva vůbec.

Ale kdo nemiluje pohádky, je hrubým materialistou a nemůže se státi nikdy pravým mystikem. A to je dnes po případě kardinální otázkou, která znamená: b ý t i č i n e b ý t i.

Jsme na přelomu důležité doby, ve které bude velké tří d ě n í lidstva a kdy se bude jednat o to, kdo bude smazán s tváře země a kdo zůstane. A jediná kotva je v probuzeném vnitřním životě, t. j. v m y s t i c e.

Kapitola VII.

Poselství jara.

Jaro je obnovením života všeho, co žije v přírodě — ale také všeho, co je n a d přírodou. To znamená, že jaro svým vlivem působí i na ty elementy v člověku, kterým říkáme duševní a duchovní.

Jaro je výsledkem astronomického vrácení se Slunce a zvýšení jeho zdánlivé dráhy, je tedy v souvislosti s oním nebeským tělesem, které, jak jsme podotkli již dříve, je vlastně viditelným znamením B o h a, neboť za Sluncem fy-sickým je druhé Slunce duchovní, ve kterém

sídlí vedoucí velký Duch naší soustavy — Ježíš Kristus.

To je Kristus kosmický, čili vesmírový, jenž má však svoji obdobu úplnou a přesnou v lidském srdci, kde sídlí zase náš o s o b n í Kristus. Je tedy naše srdce obdobou čili symbolem nebeského Slunce, je srdce lidské sluncem naší t ě l e s n é soustavy.

A protože platí známý zákon: Jako nahoře, tak dole, znamená to, že i naše osobní Sluníčko v srdci našem se vrací do výše a že člověk musí podléhati jeho vlivu, — t. j. vlivu duchovnímu a na jaře právě tak, jako naše příroda podléhá vlivu jara, Slunci nebeskému.

Bylo již mnohokrát opakováno, že vše, co je ve velkém vesmíru, je také v malém světě, kterým je člověk. Proto všechny veliké události vesmírné a všechny změny ve vesmíru musí se dít také v člověku. Tomu se nikdo nevyhne.

Je-li tedy jaro v přírodě, je i v člověku a sice v dvojím směru — v tělesném i duševním.

Jaro je návrat nového života a proto také v mystice se jeví „nový čili vnitřní život“, jinak „znovuzrození“ v symbolech jara. To je známo všem prakticky pracujícím mystikům.

Ale i bez mystické práce podléháme všichni duševně vlivu jara, které obnovuje celé naše tělo a také dává duši nové síly. Jde jen o to, abychom si to uvědomili a abychom vždy jarní doby využili plně!

Jaro působí na všechny lidi bez výminky blahodárně a proto se všichni těší na jaro — aniž věděli proč. Vysvětlují to tím, že jaro je „krásné“. Ale to je jen povrchní dojem. Jaro dává

no v ý život a proto ta radost z prvních jarních dnů, poněvadž jsou to poslové vlastního nového života.

Mnozí lidé by si přáli, aby bylo také u nás věčné jaro, jaké vládne na některých ostrovech Jižních moří nebo v některých krajinách jiných, na př. v Kalifornii. Ale toto věčné jaro, které nemá předcházející zimy, nepřináší onoho blahého pocitu nové síly jako u nás, poněvadž stálá zeleň a stálé teplo — unavují.

Budme tedy rádi, že Stvořitel nás postavil do mírného pásu, kde je střídání ročních počasí, poněvadž tím nám dal více naděje a více radosti. A naděje i radost jsou elementy života.

Protože je příroda nejlepší a největší učitelkou člověka, všimněme si na jaře přírody a uvidíme, co jarní doba provádí u všech živých tvorů. Z toho pak můžeme směle vyvodit souběžné vlivy i na člověka.

Nejprve pozorujeme, že květiny se probouzejí ze zimního spánku a že stromy dostávají novou mízu, čili nový proud života. Pak se objevují na keřích a stromech nové pupence, slibující příští vývoj listů, aby rostliny mohly dýchat.

Slunce totiž vysílá na jaře kromě světla a tepla ještě také řady neznámých dosud sil, které vyvolávají tyto změny. Slunce na jaře vyzařuje zvětšený proud živé síly, kterou jmenujeme po indicku pranou. Tato prana proniká vše a nemá žádného skutečného příbuzenství se světlem nebo teplem, nýbrž je to síla samostatná, neměřitelná. Ale prana pracuje souběžně s teplem i světlem a podporuje jejich vliv. Bez prany by nebylo nikde nic živého, protože prana je vlastně

dechem Duch a božího a bez tohoto dechu by nic nemohlo žítí.

To je naznačeno v bibli slovy: „A vdechl v chřípě jeho dech života. I byl člověk duší živou.“ To učinil Bůh, když stvořil Adama. Místo toto má ovšem ještě mnohem hlubší význam mystický, kterého nelze prozradit. Až každý žák mystiky dojde jistého stupně, bude vědět, co to znamená.

Sluneční vliv dává také stromům a keřům a jiným rostlinám sílu, aby mohly odhodit loňské listí a nasazovati pupence k novým. Vidíme tu, že je zde odhazování starého a že to musí souviseti s přijímáním látek nových. Proč mnohé stromy podržují staré, žluté listí po celou zimu a proč teprve na jaře je odhazují? Je to vlivem nového života.

Stejná síla působí také na jaře nebo již koncem zimy na ssavce i ptáky tak, že shazují svoje lonské kožichy — pelichají — a ptáci svoje peří.

Jenom že toto odhazování starých šatů, listí, peří a srsti je jen zevní známkou toho, co se děje uvnitř všech těchto živoucích bytostí. Je to důkazem, že vnitřní síly počínají na jaře pracovati a že tyto síly jsou obnovující. Je to jakýsi druh znovuzrození, kterému předcházela zdánlivá smrt v zimě.

Máme tu jistou podobnost s mystickou smrtí a s mystickým znovuzrozením. Pták i ssavec i rostlina nám dávají v určitých případech obraz člověka, který provádí koncentraci, čímž vlastně způsobuje ve svém nitru svoji umělou smrt, protože zastavení myšlenek jest tolik jako smrt duševní. Dokud je člověk živ, myslí neustále, ale

mrtvé tělo nemyslí. Zastavím-li tedy svou vůli myšlenky, provádím mystickou smrt, která se musí jeviti rozmanitými vlivy a stavy.

Podobně se to má s rostlinami, malými i velkými, které v zimě jsou ve zdánlivé smrti, ačkoliv žijí. Rovněž mnohá zvířata jako někteří ssavci a mnozí plazové jsou v zimním spánku, který jest velmi podoben smrti. Je to však smrt jen zdánlivá.

Také u člověka probíhá mystická smrt za normálního tělesného života, takže není zvenčí u žáka mystiky pozorovatelná.

Toto odhazování staré a viditelné hmoty, jako srsti, peří a listů, je tedy jen známkou, že zvíře, pták i rostlina, odhazují také jisté neviditelné látky, které odcházejí buďto dýcháním nebo kůží nebo jinými průchody v různých tvarech, a sice většinou neviditelně, a jen málo viditelně.

A právě tyto odhozené látky a síly jsou nahražovány uvnitř látkami a silami novými, zrovna tak jako zevně vyrůstá nová srst a nové peří a nové listy.

Nyní máme tedy předobraz toho, co se děje a musí dít i s člověkem. Je známo, že na jaře mnozí lidé podléhají rozmanitým chorobám, které se po celý rok neobjevily. Tyto choroby nejsou nic jiného, než výměna starých látek a sil za nové. Jaro způsobuje vnitřní reakci, všechny orgány zvyšují svoji činnost a to může vésti a také vede u osob zeslabených chorobami, nebo starých, nebo žijících nesprávně, i konec tělesného organismu. Na jaře umírá velmi mnoho starých a před tím chorých lidí. Jejich organis-

mus nesnese těchto velikých převratů, jež působí návrat slunce.

Na jaře tedy ze sebe odhazujeme staré, opotřebované mrtvé látky a síly a přijímáme nové, které k nám přišly z dalekého vesmíru! Je člověk nebeský a je člověk pozemský. A oba žijí v jednom těle a oba jsou dvě bytosti v jedné, neboť tak bylo od počátku. Ráj, ze kterého byl symbolicky první člověk vyhnán, nosí každý ve svém nitru, jenom že o něm málo kdo ví a ještě méně je těch, kteří tento ráj znovu našli a vstoupili tam.

A pro tento ráj, který je skrytý, musí k nám dolétati nepřetržitě rovněž ve skrytu síly nebeské. Stejně musí býti syceno stejným. A na jaře i tyto nebeské síly proudí více a proto na jaře je nejvhodnější doba z celého roku, přitahovati tyto duchovní síly a žádati, abychom je poznali a uvědomili si je. To je tedy jaro mystické a každý žák by měl na jaře obracet se s prosbou k Nejvyššímu o milost osvětlení a poznání.

Zároveň ovšem k nám proudí na jaře všechny blahodárné síly jiné, které obnovují naši tělesnou i duševní energii. A zase radím, abychom pozorovali přírodu a její nižší tvory a abychom z toho, co spatříme, čerpali poučení pro sebe.

Když ptáci pelichají a když ssavci odvrhují svou starou srst, tu pozorujeme, že ustávají ve své zevní činnosti a že se oddávají klidu. Chceme-li tedy, abychom i my měli pokud možno největší užitek z nových jarních elementů a sil, musíme napodobovati tyto tvory a rovněž v klidu očekávati svou obnovu.

Náš vlastní organismus nás napomíná, abychom v jistých jarních dobách nepřepínali svých sil. Cítíme zvláštní „jarní“ únavu a to je nám náznakem, že máme odpočinouti tělu i duši.

Někteří přírodní národové jako na př. Indiáni, nazývají měsíce únor a březen „lenivými měsíci“. Poněvadž jsou přírodě blíže, vypožerovali vliv jara a vědí, že známá jarní lenivost je pokynem přírody, abychom odpočívali. Výměna látek a sil, což je vlastně jedno a totéž, vyžaduje klidu! To, co dnešní věda po dlouhém zkoumání vypátrala, bylo starým národům dávno známo. Hmota a síla jsou jedno a totéž, ale v jiném tvaru a projevu. Proto výměna látek je výměnou sil a naopak.

Naše tělo jest podrobena při jarní obnově jakémusi novému vykrystalisování. Abychom z jarního období načerpali největší dobrodiní, abychom přijali pokud možno nejvíce léčivého, to jest obnovujícího živlu jarního, je třeba odpočívatí kdykoliv k tomu pocítíme sklon, třeba uprostřed dne nebo uprostřed noci, jestliže i v noci pracujeme.

Mnozí lidé nutí svoje tělo i mysl k práci, ačkoliv sklon k odpočinku pocítují. To je veliká chyba. Tím se úplně vyčerpáme a pozbudeme veškeré své síly než dokončíme práci. To činí ovšem miliony lidí, protože jsou k tomu donuceni nesprávnou životní soustavou a také požadavky zaměstnání.

Když si takto počínáme, tu léčivá síla jarní nemůže působiti na nás v úplném svém rozsahu.

Tím také způsobíme, že síly a látky, které měly býti z nás odhozeny, aby učinily místo no-

vým, nosíme s sebou i nadále a místo nového života nosíme s sebou část života „mrtvého“.

Protože lidé nevěří, že ve vhodném stavu by mohli přijímati nepřetržitě dodávky nových sil a látek, které nás doslovně odívají novým životem, dostavuje se úpadek hmotného těla a následek toho je stárí nebo alespoň skloněná ramena a vrásky v obličeji.

Mnozí lidé také jsou z jara donuceni tělesnou i duševní ochablostí, aby ulehli, a domnívají se, že těžce onemocněli. Ale není to nic jiného, nežli vlídné napomenutí přírody, abychom odpočinuli. Když potom lidé takoví po domnělém ochuravění vstanou, tu velmi často cítí veliké zlepšení a posílnění, jakého nepocítili již dávno před tím.

Tento vnucený odpočinek působil totiž blahodárně. Příroda nepřestala ve své činnosti a obnovovala v době klidu znavené tělo a tak domněle churavý vstal vlastně s novými kostmi, svaly a nervy, neboť vše bylo přírodními silami opraveno a znovuzřízeno.

Je tedy třeba používat na jaře zvláště zákonů o myšlenkových silách a oddávat se vlivům jarní přírody, třeba bychom ani s počátku nevěřili, jaké důležité vlivy to má na náš život další.

Slyší-li člověk o nějaké nové pravdě, tu velmi často jí nechce přijmouti jenom proto, že jeho mysl se až dosud pohybovala po vyšlapaných stezkách zastaralých názorů. Ale staré názory jsou právě tak jako starý oděv, tak jako loňské peří na ptákoví. Musí býti odhozeny a musí býti nahrazeny novými. Pak taková nová pravda,

jestliže jí nezahodíme, zapustí v nás svoje kořeny, bude v nás stále živá, a prospěje nám.

A zase se vraťme k přírodě a uvidíme, že má svoje období odpočinku, která se střídají s obdobími činnosti. Když tuto skutečnost poznáme — vlastně by ji měl znáti a oceniti každý — tu musíme uznati, že nelze rok za rokem používatí tělesného organismu za stálé, nepřetržité činnosti, za nepřetržitého napětí nervů a vůle, bez veliké škody.

Je třeba uznat tuto skutečnost a často se uváděti do stavu odpočinku a přijímání nových sil a látek, jako to činí všechno tvorstvo v přirozeném svém stavu.

K tomu cíli je třeba jen otevřítí v myšlenkách svoje nitro a vmysliti se do stavu, že ssajeme z vesmíru do svého těla i do své duše nové síly a nové látky. Rovněž je možno takové cvičení prováděti ve spojení s dechem. Ulehne na záda a dýcháme zcela normálně, ale při tom si představujeme, že při každém vdechnutí čerpáme do sebe doušek nového života a nových sil.

Toto cvičení lze ovšem prováděti také v jiných dobách a nejen na jaře, a to s výhodným úspěchem. Jenom před jedinou věcí varuji, totiž, aby nikdo neprováděl dýchacích cvičení po indickém způsobu, totiž delší zadržování dechu a hlavně ne střídání dechu levou a pravou nosní chřípí. Toto cvičení lze prováděti jenom za vedení indického vůdce. Jinak je velmi nebezpečné.

Myšlenková síla pracuje nejmocněji, když tělo odpočívá a je-li tělo poměrně v nejmenší

činnosti, tu tato síla jest nejmocnější a nakonec ovládne vše.

Tato tichá, jemná a neviditelná síla je klíčem ke všemu úspěchu hmotnému, tedy i tělesnému, a proto může dáti dokonalé zdraví a je také klíčem k úspěchu v životě duchovním.

Kdo zná výsledky mystického cvičení koncentračního, zajisté mně uvěří, že myšlenková síla je všemohoucí. Může-li myšlenková síla se osvědčiti i v největším problému, jehož řešení je úkolem člověka, totiž spojení člověka pozemského s Bohem, tu zajisté veškeré menší věci jsou pro tuto myšlenkovou sílu hračkou.

Myšlenková síla, protože je nejjemnější ze všech sil, působí také trvaleji než všechny ostatní síly světa neviditelného i viditelného. Bohužel, každá síla má dva póly, jeden kladný a druhý záporný. Každé síly lze využít ve směru dobrém jako ve směru zlém.

Také myšlenkové síly lze zneužít různými způsoby. A nyní právě nastává doba, kdy mnozí ničemní lidé zneužívají myšlenkové síly, hlavně pomocí telepatie, k poškození svých bližních, anebo k dosažení svých sobeckých cílů.

Proti těmto škůdcům není jiného prostředku, než obrana dobrými myšlenkami, totiž vysílání všem tvorům, bez rozdílu, přátelům i nepřátelům, ať je známe nebo neznáme, boží požehnání, mír a blaženost. Toto vysílání, jak již jinde v této knize pověděno, nutno provádět s největší upřímností každého dne.

Myšlenková síla se udržuje po tisíciletí bez nejmenší změny. Toho dokladem jsou na př. vlivy umělecké starých národů, které se udržely

až na naše časy. Nesmíme se ohlížeti na chorobné výstřelky různých „nadumělců“, kteří chtějí uplatňovati svoje neplodné a zkřivené názory ve všem umění. Tak zvaná moderna jest pouze výsledkem satanských mocností, které hledí připraviti člověka o soulad čili harmonii.

Harmonie jest základem celého vesmíru a protože dnes lidé podléhají temným silám více než jindy, jeví se to disharmonickými návrhy a dokonce jejich prováděním ve všech uměleckých směrech, jak v písemnictví, tak v malířství, sochařství i stavitelství.

Každý harmonicky založený a harmonicky myslící člověk je ve své duši přímo uražen, vidí-li výtvary těchto moderních „umělců“. Jejich tvorby jsou ve skutečnosti skvrnami na čistém štítu umění, ale tyto skvrny jsou jen povrchní, neboť příští generace onen štít vyleští zase tak, že se bude stkvíti jako před nemálo lety se stkvěl.

Do království Ducha nemohou tyto směry vniknouti, protože tam panuje věčná harmonie a věčný soulad. A každý, kdo je i v nejmenších stycích s tímto čistým královstvím, cítí dobře, že v těchto t. zv. moderních směrech je něco nesprávného, něco pokřiveného, něco zhoubného.

Právě tak jako démonické síly se snaží alespoň u nás oloupiti děti o mystický element v pohádkách, tak také se snaží svými vlivy na materialisticky založené básníky, malíře a sochaře vnuknouti jim neharmonické prvky, aby tak otravovali duše lidské.

Ale my se otravovati nedáme, protože se stále budeme obracet k harmonické a souladné pří-

rodě, která jest pláštěm božím a ve které jsou uloženy i hmotným způsobem prvky pravého umění.

Řekli jsme již, že v lidském organismu se na jaře dějí veliké změny. Podíváme-li se na jarní poupata, můžeme z nich vytušiti sílu, která později vytvoří pevnější listí nebo větvičky, kdežto poupě samo o sobě je nejněžnějším výtvozem přírody.

Také v našem těle jsou na jaře podobné něžné pučící živly. Jestliže tedy cítíme na jaře, že naše tělo je slabé, poučuje nás to, že se v nás vytvářejí obrazně — nová poupata. Každý takový zhluk jarních sil je slibným počátkem obrody.

Ale tyto něžné síly by nemohly dostatečně působiti na naše hmotné tělo, aby tvořily nové kosti, svaly a nervy, které se mají objeviti v období pozdějším, když svému tělu nepopřejeme dostatečného klidu a když tato nová krystalisace bude podrobena otřesům a bude přerušována nečasnou prací tělesnou nebo duševní.

Když bychom tak jednali, tu je to jako jarní krupobití, které ničí počáteční pučení na stromech a keřích. A jestliže někdo řekne, že nemá kdy věnovati se takovému klidu, že je zaměstnán buď v obchodě nebo v kanceláři nebo v továrně, tu opakujeme, že každý člověk má v sobě sílu, kterou si může přitáhnouti takové okolnosti a takové příležitosti, že bude moci poskytnouti svému tělu žádoucího odpočinku, bude-li jen o to žádati!

Mali čarodějové v obchodech.

Nedávno jsem viděl jednu starou paní, která, ubožačka, se stala obětí — magika-prodavače, v některém tak zvaném „okasním“ obchodě. Viděl jsem ji, jak vstupuje do elektrického vozu a jak starostlivě drží v náručí šest balíků s různými věcmi, které nakoupila — ačkoliv původně chtěla vlastně koupit jen nějakou maličkost — které náhodou potřebovala. Ale té maličkosti tam neměli. A tak koupila šest balíků věcí jiných. A je velmi možno, že až přijde domů a krásné věci nakoupené rozbalí, přesvědčí se, že nepotřebuje ani j e d i n é !

Zatím je plna obav, aby některý balík neupustila nebo dokonce nezapomněla. A tak je stále počítá a dívá se vedle sebe a na podlahu, zdali některý balík neupustila a její ustrašené oči bloudí zase po elektrickém voze, jako by se obávala, aby ji někdo neoloupil o některý z jejích nakoupených pokladů.

Jsou velmi mnozí lidé, kteří trpí více méně t. zv. kupovací maníí. Ale nejsou to vždycky lidé zámožní. Jsou mezi nimi i lidé, kteří musí počítati s každým haléřem, a kteří se pak doma mrzí, že koupili věc nepotřebnou.

V kupování nových věcí spočívá jisté kouzlo, ať již těchto věcí potřebujeme či nikoliv.

Člověk potřebuje zvláštního potěšení, které mu působí pouhé dívání se na rozmanité věci ve výkladech. Ale již v těchto výkladech jest jistý druh magie, jisté kouzelné vábení, kterému podléhají celé davy lidstva.

Je věru málo lidí, kteří dovedou odolati tomuto kouzlu.

Taková kupovací závrať propuká někdy velmi náhle, vyprázdní v okamžiku toboleku — a přechásto mnohem rychleji než může býti zase naplněna novými příjmy. A tak vychází jakýsi tajemný a nebezpečný vliv z jistých obchodů, který působí na lidi tak, že se domnívají jak jisté nepotřebné věci jsou velmi žádoucí.

Ovšem, tomuto kouzlu podléhají nejvíce ženy, které se vracejí domů obloženy balíčky a které koupily desetkrát více věcí než měly v úmyslu. Je velmi obtížno najíti výhodnou metodu obranou. Je třeba napnouti veškeré plachty vůle a potom vejíti odhodlaně, že koupíme jen určitou věc, dále proklestiti si bezohledně cestu celým mořem věcí zbytečných a vynořiti se na druhé straně, bez úhony — držíce pod pažím balíček s onou věcí, kterou jsme opravdu koupit chtěli.

Tuto metodu nutno provádět důsledně a tak, že nepřikoupíme k věci zvolené ani jediného balíčku parátek.

Ale jaký je to vliv, jaká je to magie, která zde působí na všechno obecenstvo takovým způsobem až zázračným?

Celé ovzduší mnohých takových obchodů je přímo nasyceno myšlenkovými silami, které donucují ke koupi. Tyto síly jsou posílněny tisícerými porážkami dřívějších obětí a pohybují se tedy na vyjezděných duchovních kolejnicích, které vedou ke každému braku.

A když vstoupí člověk nezasvěcený, ať muž nebo žena do takového obchodu, tu ani se nenadá a již jede nutkán silou ideí tam, kam jeti

nechtěl, je poháněn k některým nepotřebným a zbytečným předmětům, které zase jsou přímo ověšeny myšlenkami koupěchtivosti.

Je nutno si uvědomiti, že všichni zaměstnanci takového obchodu od šéfa až k vrátnému, jsou n a p r o s t o p ř e s v ě d ě n i, že nikdo, kdo vstoupil, neodejde s prázdnem. Všichni tito lidé jsou nezlomně rozhodnutí, že dosáhnou úspěchu.

A také ho dosáhnou!

Rozdělení sil je zde totiž v naprosté nerovnováze. Na jedné straně je nevědomé obecnstvo, které vchází bez jakékoliv myšlenkové obrany, nic netušíc, že se všech stran se na něj připínají myšlenkové útvary sice neviditelné, ale stejně mocné, jako nejsilnější ocelové udice, které se zařaly se všech stran do celé jeho bytosti. Kdo vchází, je jako ryba, která se dostala do sítě. Není obrany, není východiska!

Ale na straně druhé jsou zkoncentrované myšlenkové síly, napřed určené a tak soustředěné, že každý m u s í býti jejich vlivy přemožen.

Duše prodavačů je soustředěna neustále na kupce tak, aby byli donuceni kupovat. Duše kupce je však buď roztržitá, nebo unavená. Mnohdy kupující buď spěchá, nebo je hladový, nebo myslí na svou rodinu, nebo na toho, pro koho chtěl něco koupit.

Tím je jeho osud zpečetěn! Magik prodavač, který je vždy soustředěn na koupěchtivost obecnstva, již ho má ve své síti. A výsledek? Veliké zklamání a veliká mrzutost doma, kdy jsme konečně z b a v e n i oněch magických sugescí prodavačů. Mrzutost nad věcmi, které jsme koupili a jichž nepotřebujeme.

Nikdo však nemůže zazlívati oněm magikům-prodavačům nebo prodavačkám, neboť jsou placeni za své výkony a provádějí jen to, co jest jejich povinností.

Aby vliv sugesce byl v takových obchodech tím větší, jsou za prodavače a zvláště prodavačky vybíráni lidé hezkého, ba mnohdy velmi hezkého zevnějšku. Jejich oděv a jejich chování musí kupujícího přitahovati i v těchto směrech!

A tak tito nevinní lidé jsou vlastně černými magiky, aniž o tom věděli, aniž by toho chtěli! Ale jejich černá magie je vlastně sebeobranou v nutnosti.

Podívejme se jen blíže a očima psychickým na dav, který se hrne do takového obchodního domu a který druhou stranou zase vychází. Co uvidíme? Jsou to lidé bez myšlenek, bez vůle jsou to lidé jako zpola pomatení a tak by nebylo divu, když by některý ten prodavač-magik se ve víru takového davu nakazil stejnou psychickou chorobou, jako je nebezpečí psychické nákazy v blázinci.

Všichni ti lidé, kteří se hrnou do takového obchodního domu, jsou posedlí nebo jako položiví šílenci. Všichni spěchají a všichni jsou nerozhodní a všichni jsou ovládnuti nejasnou touhou, koupiti něco za nepatrnou částku.

Nikdo z nich nemá ani tušení, že existuje jistý stav mysli, ve kterém člověk je konečně skutečně člověkem, poněvadž je si v ě d o m svých m y š l e n e k .

V latině je výraz člověk odvozen od slova „mysliti“. Ale dnešní lidé nemyslí sami, nýbrž dovolují, aby jim byly cizí myšlenky vnucovány

jinými. Jsou tedy otroky druhých, kteří jsou chytřejší a tak, kupují-li věci nepotřebných, stává se jim po právu, poněvadž se nenaučili mysliti samostatně. A tato jejich chyba přináší těm druhým užitek.

Ale to jsou jen poměrně malicherné příklady všeobecného úpadku lidského myšlení. Vezme-li tuto věc vážně, tu je vlastně zločinem na všech ostatních lidech, když někdo běhá po ulici s hlavou ztřeštěnce, ve které není jediné ustálené představy. Víme, že myšlenky a myšlenkové nálady se přenášejí, že myšlenky jsou skutečné věci. A tak takový člověk přenáší svůj myšlenkový nepořádek na mnoho tisíc jiných lidí a to je horší než nákaza neštovicemi nebo tyfem!

Jenom proto, že lidé jsou většinou tak roztržiti, že to hraničí až na nepřičetnost, podařilo se některým jedincům ovládnouti svými ideami — podle jejich vlastního úsudku vždycky „spasnými“ — celé země a celé národy! Jenom proto, že lidé většinou nejsou schopni sami přemýšlet a soustřeďovat se, dávají se ovládati jinými, kteří to svedou!

Kdyby nebyla nad lidmi Nejvyšší a Nejmodřejší Moc, tu by vše to vedlo velmi brzy k babylonskému zmatku a také ke zkáze. Na štěstí však je celý svět řízen z Nejvyššího Střediska božího a není mu dovoleno překročiti jisté hranice úpadku.

Z příkladů vpředu uvedených vidíme tedy, že jsme stále jaksi hypnotisováni cizími myšlenkami a že velmi často — až příliš často — činíme to, co nechceme nebo co jsme nechtěli. Je tedy třeba soustřeďovati se vždy na to, co právě ko-

náme a ne na to, co budeme dělati za hodinu nebo za den nebo za dobu ještě delší.

Slavný Američan Mulford uvádí k tomu mnoho příkladů, které sice znějí trochu humoristicky, ale při tom jejich pozadí je nesmírně vážné.

Na příklad uvádí zatloukání prostého hřebíku do zdi. Je to práce tak důležitá, aby k ní bylo třeba soustředění? Každý řekne, že je to výkon tak prostý a tak všední, že při něm můžeme mysliti na věci jiné. Ale Mulford nás poučuje o jiném.

Předně nám přinese roztržitost při zatloukání hřebíků velmi často klepnutí do palce nebo do jiného prstu. Za druhé se nám často hřebík zkřiví a musíme jej vytahovat a nahradit jiným a za třetí často také zatlučeme hřebík šikmo a nutno jej rovnat nebo zase vytáhnout a za čtvrté jej zatlučeme při nepozornosti do místa chybného a tak naše nesoustředěnost nám přinese vždy jen mrzutost, ztrátu času a špatnou náladu.

To jsou vesměs věci otravné a škodlivé. Pomyšlíme-li, že lidé z nevědomosti jsou tak roztržití při práci každé, protože jsou zvyklí mysliti při výkonech takových na vše jiné, kromě na to, co činí, dostaneme souhrn výsledků, jejichž vliv znamená zničení radostné a šťastné nálady pro dvě třetiny celého lidského života.

Ano, život takového roztržitého člověka, který neví, že musíme mysliti vždy jen na to, co činíme a sice s největší pozorností, podobá se oceánu mrzutých nálad a je vesměs hořký a nešťastný. A to již něco znamená.

Ale na tom není dosti. Lidé roztržití provádějí

v takové zavržení hodné náladě i práce nebezpečné pro ně i pro jiné! A následky? To jsou větší i menší katastrofy dopravní, továrenské a mnohé jiné! A že takové katastrofy se v posledních letech množí, je právě důkazem, že lidé zodpovědní jsou čím dále tím více roztržití a že koncentrace jejich upadá i tam, kde zřejmě běží o životy jejich i životy jiných!

Každý nahlédne, že to již jsou věci velmi vážné a velmi důležité a že je třeba čeliti jim všemi prostředky. Nic nepomohou nejpřísnější předpisy a hrozící tresty, nic nepomůže napominání představených. Člověk s roztržitými myšlenkami je při dnešních poměrech, kdy nastala vláda strojů, ve stálém nebezpečí života doma i na ulici a je také nebezpečný celému svému okolí.

Když se vyšetřují různé nehody, a různá neštěstí, tu úředníci touto prací pověřeni slyší skoro vždycky: „Já jsem zapomněl — on zapomněl — oni zapomněli — my jsme zapomněli.“ A podobně.

To platí skoro o všech velkých neštěstích a je málo takových, které byly způsobeny jenom živly přírodními!

A mnoho-li je nehod a neštěstí drobnějších! Co den čteme v novinách o neštěstích způsobených hořlavínami, tekutinami nebo střelnou zbraní. Benzin, líh a petrolej a vůbec všechny podobné tekutiny hořlavé mají býti chovány jen v plechových nádobách, uzavřených jedině zašroubovanými zátkami. To by mělo býti nařízeno úřady. A pokud se týká střelných zbraní, čteme skoro vždy, že dítě se zmocnilo nabitě pušky nebo revolveru nebo opakovací pistole a

zastřelilo dítě druhé. Proč? Poněvadž majitel zbraně zapomněl ji bezpečně uložit!

A tak vidíme, že soustředování se na práci, kterou právě konáme, je nejdůležitějším činitelem v lidském životě a že toto soustředění nejen nám zaručí práci rychlejší: ale beze spěchu! — a také práci bezpečnou.

Místo všelijakých pošetilých nauk, zaváděných nyní do škol, mělo by býti zákonem zavedeno vyučování o zákonech myšlenek a hlavně o soustředování se na práci, kterou konáme, ať je to jakákoliv práce rukou nebo mozkiem.

Mluvili jsme na počátku této kapitoly o obchodnících a jejich příručích, kteří tvoří myšlenkově jakousi tajnou magickou společnost, která ovládá davy kupujících.

V celém světě jsou a byli odjakživa takové společnosti nebo taková sdružení lidí, kteří měli myšlenky rovnoběžné a kteří se velmi často sdružovali také zjevně a hmotně ve spolky, společnosti, řády a sdružení.

Vždycky byli vědomě i nevědomě zřizovány cechy lidí stejného oboru, anebo téhož zaměstnání nebo stejných názorů. Od učenců až k prostým lidem se tvořily takové společnosti a tvoří se dodnes, ale málo komu je známo, že takové společnosti existují také v neviditelnou.

Co tím míníme? Je tu fakt, že všichni lidé stejných nebo podobných názorů a myšlenek vysílají myšlenkové proudy, které v neviditelnou se spojují a tvoří často přímo veletoky myšlenkových sil, neboť každá příbuzná myšlenka se ubírá stejnou cestou s příbuznou myšlenkou druhou.

Tyto společné myšlenky svazují jednotlivé lidi, kteří je vysílají, v jednotnou společnost, ačkoliv nikdo z účastníků a členů nemá ani tušení, že v neviditelném světě má tisíce a tisíce přátel spolubojovníků, kteří jdou pod stejným praporem.

Ať o tom člověk ví nebo neví, je skoro vždycky členem takového sdružení, které svými myšlenkami podporuje a jež zase posílá jemu svoji pomoc a podporu.

Všichni učenci jsou takto spojeni ve veliké neviditelné společnosti. Všichni obchodníci rovněž tak — všichni okultisté právě tak, ale rovněž jsou spojeni tímto způsobem všichni ateisté a materialisté a také všichni lidé dobrého srdce a zase všichni zločinci, všichni lidé stejných sklonů, dobrých i špatných tvoří taková neviditelná sdružení.

K tomu přistupuje ještě také okolnost jiná. Jsou obory lidské práce a lidského vědění, které mají původ prastarý. V neviditelně jsou miliony myšlenkových sil všech takových oborů, které nám zůstavili národové dávno zmizelí a které byly vyslány do prostoru silnými jednotlivci, kteří celý svůj život věnovali určitému oboru lidské práce. Všichni lidé, kteří dnes pracují v nějakém takovém oboru, jsou rovněž v neviditelném spojení s těmito myšlenkovými útvary, které se někdy chovají skoro tak, jako uvědomělé bytosti. A tak je svět rozdělen na mnoho oborů v neviditelně a všechny tyto obory pracují za svými cíli.

Tato součinnost starodávných myšlenkových útvarů vysvětluje z veliké části lidské osudy,

kteřé jinak by byly bez vysvětlení. Zákon karmy vede každého lidského ducha na místo určité, do zvláště vyhlédnuté a vhodné rodiny, se zvláště vyhlédnutým a vhodným okolím. Jakmile se člověk narodil, tu počnou ihned síly jeho vlohám a schopnostem příbuzné pracovatí a působí na něj již od dětství mocným proudem, který je neodolatelný a jemuž se nikdo nemůže vymknouti. A tak se stává, že mladík, kterého rodiče dali na studie, aby se stal, řekněme doktorem práv, v jistém období zanechá svých studií a počne se zabývatí třeba sochařstvím a stane se slavným sochařem.

Je ovšem možno, že mladík takový přece jen vystuduje a že se stane advokátem, ale při tom nemůže potlačití své záliby v sochařství a zabývá se tímto uměním — alespoň ve svých volných chvílích.

Takový člověk se narodil ve vlivu neviditelného cechu sochařů, přinesl si na svět sochařské nadání z minulého některého vtělení a zůstal tak členem tohoto neviditelného cechu.

Tak se děje všeobecně ve větší míře a jestliže se netýká právě tento vliv neviditelných myšlenek našeho hmotného zaměstnání, tu se alespoň vždycky týká rozvoje našeho charakteru a rozhoduje o našich životních názorech.

Tak se stává, že jsou na př. okultisté praví, totiž ti, kteří se jimi zrodili, a okultisté nepraví, kteří sice mají jakýsi zájem o tajnou nauku, ale tento jejich zájem se omezuje jenom na povrchní jejich práce. Někdy si přečtou nějakou knihu, v kruhu své společnosti o něčem okult-

ním podebatují a tím jejich činnost v tomto oboru je vyčerpána.

Ale pravý okultista již od svého mládí má sklon k věcem neviditelným a záhadným. Vždycky se k nim vrací a po čase se ukáže, že patří „k cechu“. Je přesvědčen o zásadách tajných nauk, aniž mu byly dány hmatatelné důkazy. Je o nich přesvědčen proto, že ono přesvědčení si přivedl již na svět ve své duši, že v některém předcházejícím vtělení, nebo v celé řadě předešlých životů se zabýval prakticky okultními naukami a došel tak ku pravdě a víře.

Žádný člověk na světě, který po prvé slyší o okultních naukách, nestane se a nemůže se státi vynikajícím pracovníkem v tomto oboru. Nezapomínejme, že celé lidstvo je zahaleno sterými závoji klamu v podobě světského života, který lidstvo zavádí a obluzuje.

Jak by mohl tedy člověk, který po prvé slyší o světě neviditelném a jeho zákonech, uznati plně tyto pravdy, a spojití se s nimi tak, aby se stal jejich dokonalým vyznavačem?

Tak jako vynikající hudební skladatel musil býti již mnohokrát na světě v zajetí hudby, tak také okultista musil projíti mnohými zkouškami a mnohým tříděním, než dospěl k nezlomné své víře a ku přesvědčení nezvratnému. A toho obojího je třeba, má-li člověk, okultně založený, se dopracovati k vynikajícím výsledkům.

Platí-li toto pravidlo pro okultisty, tu platí tím více pro mystiku, která jest vyvrcholením okultních nauk, neboť mystika je praktické nastoupení cesty k Bohu, přímé cesty, bez jakékoliv přítěže zevního náboženství.

Velmi mnoho se psalo a dosud píše o t. zv. svobodné vůli člověka. Zatím vidíme, že lidé jsou v e l k o u v ě t š i n o u podrobeni silám, o nichž nemají ani představy, a které je vedou po cestách, jimiž lidé by se o své vůli nechtěli nikdy brát. Ukázali jsme, že obecenstvo je na př. lákáno prajednoduchými telepatickými prostředky k nakupování věcí zbytečných. Ale to jest jen maličkost v celém onom dění za kulisami neviditelného světa.

Nejenže člověk je neustále ve vlivu cizích myšlenek, vysílaných lidmi blízkými i vzdálenými, ale jsou tu také ještě staré myšlenkové útvary, které rovněž působí svými silnými sugescemi, a kromě toho je tu ještě svět neviditelných bytostí, který rovněž vysílá své myšlenky a představy na lidi, aby byli buď uvedeni na stezku správnou, anebo svedeni na cestu nesprávnou.

To je proto, že v neviditelnou jsou bytosti dobré, neutrální a zlé, tak jako jsou podobné bytosti mezi vtělenými lidmi. Ale nemáme tu na mysli jenom duše zemřelých — vlastně jejich astrální těla — nýbrž ještě k tomu spousty bytostí jiných, které se pohybují ve vesmíru a jež se nikdy nevtělují.

Vidíme tedy, že člověk je vlastně vydán nepřetržitému vlivu myšlenkových proudů ze všech stran. Jak má jednat tedy člověk, aby byl samostatný, aby jednal podle svého a aby nebyl podroben vlivům cizím?

Recept k tomu je velmi jednoduchý, ale přes to nelze tak snadno se jím dopodrobna řídit všdycky a všude. Je to soustřeďování myšlenek, jejich zkoncentrovanost za všech okolností,

předně na práci, kterou právě konáme, a za druhé, když jsme pracovat přestali, na střed našeho života, totiž na božskou jiskru, která doutná v našem duchovním srdci, jež je uprostřed prsou, ale nikoliv na povrchu. Toto duchovní srdce je v největší hloubi našeho já, ale nikoliv v hlavě, nýbrž ve středu naší bytosti.

Kdo se soustřeďuje vždycky na svou práci, vyvaruje se chyb a zároveň zabrání roztržitosti, totiž jeho duše, obrazně pověděno, nebude na deset kilometrů vzdálena od místa jeho těla, které pracuje. Sedím-li při práci v Praze, a myslím-li na svého přítele v Pardubicích, tu moje mysl není v Praze, nýbrž v Pardubicích u mého přítele. Moje tělo pracuje bez kontroly a proto se snadno dopustí nějakého přehlédnutí a chyby.

Ale ještě větší užitek a hlavně bezpečnost proti všem cizím vlivům, nám poskytuje soustřeďování se do nitra na ono věčné, božské Já, které v nás sídlí v podobě nepatrné jiskry. Tímto soustřeďováním vytvoříme okolo sebe neviditelnou sice, ale neprostupnou hradbu, která nás bude chránit, jako bychom byli v uzavřené pevnosti. Touto hradbou je neviditelný vír, který vytvoří okolo sebe každý, kdo se dovede nehybně soustřeďovati do svého nitra na božský princip, čili na nesmrtelné Já. Bližší o tom nalezne čtenář v mém trojdílném spise „Ohnivý Keř“.

Ale k tomuto mystickému soustřeďování je třeba buď vrozeného nadání, kterého nabyl člověk z předešlého vtělení, nebo veliké vůle a trpělivosti. Tvoří se jí tak zvaná „pitha“, což je slovo indické a znamená neviditelný, ale velmi

prudký a mocný vír zvláštní duchovní síly. O těchto pithách mají Indové dokonalou nauku. Existuje mnoho druhů pith, podle jejich vzniku a podle toho, kdo je tvoří. V poznámkách ku překladu mé „Bhagavad Gity“ (který je teď rozebrán), jsem ze starých indických spisů přidal některé výňatky o pithách, jež svým obsahem jsou velmi důležité. Proto část jejich opakuji v této knize. Činím to hlavně proto, že předně Bhagavad Gitu každý nechte a za druhé patří nauka o pithách do souborného učení o myšlenkových silách. Pitha není nic jiného, než síla myšlenky.

Již dávno jsem napsal, že myšlenka lidská se pohybuje ve tvaru vířivém. Její vibrace jsou podobny vibracím některých fyzických sil, zvláště elektřiny. Ale jsou mnohem jemnější.

Ostatně všechny okultní síly se tak pohybují, totiž spirálovitě.

Pitha není nic jiného, než vířivě se pohybující prana, čili životní síla. A protože prana má mnoho stupňů, má je i pitha. Toto víření spočívá na zákonech přitahování a odpuzování, čímž právě vznikají ony točící se víry jako proudy větrné, které se srazily na jednom místě.

Mnohé pithy mohou vytrvati celá tisíciletí i déle a jiné zase mají trvání velmi krátké. K prvním patří magická síla některých staroegyptských talismanů nebo vůbec starých, mysticky nebo magicky nabitých předmětů, jako soch, nástrojů a celých staveb, jako na př. hrodek. Egypťští magové znali dokonale zákony pithy a chránili tím před znesvěcením mumie nebo předměty posvátné. Magická síla, tak upou-

taná, může přetrvati věky. Ostatně stvoření v e - smíru nebylo ničím jiným než vysláním obrovské pithy okolo duchovního centra, v němž sídlí Božství. Tato pitha pohybuje všemi nebeskými tělesy, až dosud v krouživém pohybu. A bude jimi pohybovati až do konce tohoto vesmíru.

Pithy tedy vznikají přitahováním a odpuzováním a tvoří se přirozeně také naším myšlením a naší koncentrací, která ovšem může míti jako předmět věc hmotnou nebo duchovní. Tím se vysvětlují telepatické vlivy na osoby milované i nenáviděné. Pitha způsobuje okouzlení ve smyslu dobrém i zlém, pitha může být požehnáním i kletbou. Modlitba, spojená s vírou, a modlitba vřelá, tvoří silnou pithu. Kdo se takto modlí, přitahuje k sobě vyšší bytosti, které jsou posly nebes a mohou mu pomoci. Pitha musí okolo člověka existovati, má-li k němu přijíti taková vysoká bytost, neboť pitha je právě trůnem anděla.

Ale také naopak, prostřednictvím pithy přitahujeme kletbou vlivy zlé.

Mystik nebo jógin může takové pithy vyvolávatí podle své vůle a tím ovládá viditelnou přírodu. Pithu možno vyvolati stejně v těle jako jinde a proto jógin, který ovládl pranu a tím pithu, dosáhne zázračných sil.

Taková pitha se nazývá také místem odpočinku nebo podporou. To platí zvlášť o bytostech neviditelných, které musí míti pithu, aby se mohly vůbec projevit. Také media spiritistická jsou středisky pithy. Tvoří se v nich pitha snadno, ale bez jejich vědomí. V tom právě spočívá

veliký rozdíl mezi mediem a jóginem, nebo magikem. Oba druzí vyvolávají pithu vědomě. V kruzích spiritistů se tvoří okolo přisedících pitha, která působí jednak na otáčení se stolku, což jest první projev, a jednak umožňuje projevit se astrálnímu světu.

Pitha může býti vyvolávána tedy zúmyslně nebo také bezděčně. Osoby psychické a sensitivní vyvolávají často bezděčnou pithu. Pitha se také tvoří strachem — ovšem nízká a škodlivá. Proto, kdo se bojí, může si přitáhnouti zjevy astrálních bytostí. Pitha se také tvoří při počtí u všech živých tvorů. Při koncentraci mystické se tvoří pitha nejvyššího stupně. A vyškolený mystik může vytvořiti pithu vědomě.

Ale také na místech, kde po mnoho let se lidé vroucně modlili, tvoří se trvalá pitha, na př.: ve chrámech, u soch světců a bohů, na místech poutnických a jinde. To je právě viditelné a pocíťováno lidmi sensitivními nebo jasnovidnými. Napsal jsem v jednom minulém ročníku „Psyche“ o jednom takovém případě, kdy médium bylo vedeno k jedné staré kapličce do polí. Tam vidělo, jak bytosti, jinak neviditelné, sbírají „bílé obláčky“, které byly nakupeny za oltářem, a jak je nosí do bytu, kde tyto obláčky složily jako drahocenné zboží. Těchto nahromaděných sil z kapličky užívali pak duchové při svých projevech. To se dělo v Horním Starém Městě u Trutnova v domě továrníka Etricha, který zavedl spiritismus do Čech. Bylo to v letech osmdesátých minulého století. Tyto obláčky nebyly nic jiného než víry pithy, nahromaděné v kaplič-

ce lidmi, kteří po dlouhá léta tam přicházeli, aby se pomodlili.

Indové rozdělují víry pithy na pět hlavních druhů:

1. Upasana-pitha je v obrazech, ohni a ve vodě. Když v těchto věcech vznikne pitha, jsou v nich obsaženy božské síly. Oheň ztrácí svou palčivost, voda se pohybuje a vře jako živá. Pitha v obrazech a sochách vzniká modlitbami zbožných lidí. A obrazy a sochy takové mají pak zázračnou moc léčivou. Víme, že takové obrazy a sochy jsou na mnohých poutnických místech — ale nejen u nás, ale po celém světě, na př. v Indii. Je to důkazem, že všude jsou stejné duchovní vlivy.

2. Parthiva-pitha. Tato pitha je hlavně ve chrámech, mešitách, na poutnických místech, v kaplích atd. Je vytvořena také modlitbami. Je buď stálá nebo přechodná. Stálá vzniká po dlouhých letech modlitbami na poutnických místech a v chrámech. Přechodná je tam, kde někdo zbožný vyvolal svým nadšeným klaněním se Bohu vír, který však za krátko uhasne. Z toho je viděti, že pouti na určitá místa mají svůj význam a že nejsou pověrami. Jestliže se tedy někdo vzdává náboženských obřadů proto, že někteří kněží určitých církví se ukázali nehodnými, není to dobře, protože takový člověk se vzdaluje blahodárných jemných sil, které může načerpati v kostelích. Jestliže nechcete nic míti s kněžími, můžete si je odmysliti, ale nezavrhujte posvátných vlivů, které jsou nahromaděny na určitých místech a jež se také projevují při jistých cír-

kevních obřadech. Indové znají mnoho odrůd pithy chrámové.

3. Dživa-jantrika-pitha vzniká v lidských tělech, na př. při uctívání jistých chlapců a dívek, kteří jsou nadáni podle indických názorů božskými silami.

Tato jantrika-pitha vzniká také v těle jasnovídců. Rovněž vzniká tato pitha při klanění se světcům za jejich života.

4. Sthula-jantrika-pitha. Tento druh pithy nemá nic společného s uctíváním božských sil nebo osvěcených osob a je ho užíváno k věštění a k badání do budoucnosti. Sem patří také psaní planchetou, věštění z pohybu různých předmětů, věštění hůlkami, kostkami, kartami a pod. U nás známé věštění s klíčem, který se zaváže do bible, aby jeho ouško vyčnívalo, načež dvě osoby si pověsí okraje ouška na ukazováčky, aby kniha s klíčem na nich visela. Patří do tohoto druhu pithy. Oba lidé položí nějakou otázku a kniha se otočí buď vlevo nebo vpravo, takže by spadla na zem, kdyby nebyla zadržena.

5. Bezděčná pitha, která vzniká při spojení obou pohlaví u lidí i zvířat. Zde je pitha základem plození a proto mají Indové tento akt v takové zbožné úctě.

Tyto pranické víry se tvoří myšlením, mantrami, čili mystickými nebo kouzelnými větami a předměty. Rovněž různé skutky, které dovedou vznítit lidskou obraznost, vyvolávají pithu. To se děje na př. při magických evokacích. Výsledek, který se dostaví, není vyvolán vzrušením nebo imaginací, nýbrž pithou.

Při mystické koncentraci vzniká, jak pově-

děno nejvyšší pitha, která jest ochranou před přiblížením se každého druhu jakékoliv bytosti astrální. Jenom vyšší řady andělů mohou se přiblížiti v době koncentrace k žákovi. Proto je tato pitha nejvyšší ochranou. Žák, který provádí dlouhá leta a denně koncentrační nebo mantrické písmenové cvičení, vytvoří takovou vysokou pithu automaticky okolo sebe a tato pitha ho stále doprovází, takže je chráněn.

Bylo již naznačeno, že pitha může také přitáhnouti věci zlé. Aby Indové tomu zabránili, konají oběti na usmíření, anebo se klaní deseti světovým stranám. Tantrikové znají pithu, která sluje šavasadhana. To jest cvičení na mrtvole. V tomto případě se soustřeďuje pitha na čerstvé mrtvole, na které leží tantrik a koncentruje se. Je-li tato pitha provedena přesně podle pravidel, musí se mrtvola zvednouti. Ale tantrik ji nesmí pustit, nýbrž vytrhnouti jí dříve jazyk. Tuto proceduru popisuje paní David Néelová v knize „Mystikové a magikové v Tibetu“.

V Indii vůbec znají dokonale působení vyšší prany a proto některé jejich zvyky zdají se nám sice pověřčné, ale v jádru mají okultní podklad. Je na př. zapovězeno vyšším kastám klaněti se sochám a obrazům svatých a bohů, totiž sochám, které byly postaveny nižšími kastami. To se děje proto, aby klanějící se nepřijal do sebe pithu nižšího řádu.

Toho se týkají také indická pravidla kastovnícká, stran potrawy, připravené osobami nižší kasty. Taková potrava je pro vyšší kasty nečistá. Tím se vysvětluje mnoho zvyků, které jinak se zdají býti prázdňou pověrou.

Zákony pithy by měli znáti také všichni magnetiséři, kteří léčí svým vlivem, protože u nich právě se uplatňuje ono vyssávání nebo zapuzování pranických výbojů.

Z předcházejícího je jasno, že právě u nás je nutno obrátiti badání okultní k praně a pithám — chceme-li vůbec pokročiti v okultních věcech. Staří indiští Rišiové, čili Mistři, naznačili k tomu dvě cesty badací. Jednou je vyškolení jógické (čili mystické), ve kterém můžeme sami na jistém stupni vývoje spatřovati proudy pranické a poznati jejich zákony a nakonec je dokonale ovládati a druhou je použití k tomu dobře vyškolených jasnovidců. Ale tím nejsou míněni prostí jasnovidci spiritističtí a jiní, kteří vidí nejspíše ještě nižší věci astrální, ale nevidí do světů vyšších. Takového jasnovidce stěží u nás nalezneme. Musili bychom míti osobu spolehlivou, jakou byla na př. jasnovidka Prevorstská, kterou bychom musili k této úloze ještě sami vycvičit. Jinou takovou jasnovidkou, dobře vyškolenou byla Dr. Anna Kingsfordová.

Dodatek.

Jak to provádíme?

V tomto spise jsou uveřejněny různé rady a pokyny, které směřují k vyškolení každého čtenáře, aby dovedl ovládnouti za všech okolností svoji mysl a aby myšlenkovými silami si uměl přitáhnouti požehnání boží. Ve výrazu požehnání je totiž obsaženo vše dobré, co by si jen

člověk přátel mohl. A v požehnání božím je vše, co dá Bůh — proto je v slovech „požehnání boží“ obsaženo jenom to dobro, které obdržíme z vůle boží a to je to nejlepší.

Z toho je patrné, že ať prosíme o cokoliv, musíme vždy k Nejvyšší Síle vyslati napřed myšlenku: „Je-li to vůle Tvá!“ Potom nikdy nechybíme a dosažené dobro nám nepřinese nikdy nakonec zklamání. Je totiž dobro trvalé a dočasné. Někdy se zdánlivé dobro obrátí nakonec ve zlo — ale jen tehdy, když jsme si takové dobro přitáhli vlastní myšlenkovou silou — na vlastní nebezpečí, totiž nestarajíce se o vůli boží! Pak se takové dobro skoro vždy obrátí v opak.

Proto, žádáme-li Nejvyšší Sílu o cokoliv, nezapomeňme předeslati onu větu a pak také dodáme: „Aby dosažením toho nebyl nikdo poškozen, aby nikomu tím nebylo ublíženo.“

Potom budeme bezpečni, že věc žádaná bude spojena s plným požehnáním božím.

Další nutnou podmínkou k dosažení úspěchu, je klidná mysl v době žádosti. Ať jsme doma, na ulici nebo ve společnosti, nebo o samotě (což je nejlepší!), uveďme vždy několikrát volnějším vdechnutím a vydechnutím svoji mysl do rovnováhy a odmysleme si, třeba jen na několik okamžiků svoje celé okolí, ba zapomeňme i na svoje hmotné tělo. Že při tom musíme naprosto zapomenouti na svoje strasti a na nějaké snad obavy do budoucna, je zřejmé, ale poněvadž je to nesmírně důležité, upozorňuji na to znovu.

Nejnepatrnější myšlenka strachu nebo nejistoty nebo starosti, zruší všechno naše přičinění a úspěch se nedostává.

Je nutno se vžítí do situace naprosto důvěřivě a bezpečně.

To znamená, vžítí se do víry, pokud možno neochvějně. Ale v tom je právě kámen úrazu pro mnohého začátečníka, který dosud nic nedosáhl svými silami myšlenkovými. Že nedosáhl? Ale ano, dosáhl jimi již mnoho věcí, ale neví o tom. Každý člověk má tuto sílu a schopnost a každý člověk má za sebou zkušenosti, týkající se toho. Myšlenková síla přitahuje dobré i zlé automaticky, a ať chceme nebo nechceme. Proto musí každý hledati ve své paměti, kdy se mu přihodilo, že si něco myslil nebo představoval a kdy se to vyplnilo. Takové jednotlivé zkušenosti má k a ž d ý .

A tyto vzpomínky na dosažené úspěchy, když jsme si je předem představovali nebo zase na utrpené porážky, kterých jsme se předem báli, jsou k l í č e m k dosažení větší v í r y, když teď chceme pracovat na tomto poli v ě d o m ě .

Tím dosáhneme snadněji úspěchu na poprvé. Kdo dosáhl věcí žádaných, ten má již víru větší a tím jeho síla se také zvětšila a tak to pokračuje dále a dále, tak že ten, kdo vytrvá, dosáhne všeho, co si bude trpělivě denně představovati a o č bude žádati.

Chceme-li mítí dobré výsledky, musíme umět kontrolovat svou mysl po dobu cvičení tak, aby se neodchylovala k jiným věcem. To je koncentrace na jednu představu. Na př. někdo by potřeboval nový oděv a nemá prostředku k jeho zakoupení. Tu je třeba, aby o nový oděv vytrvale s vírou žádal a aby si představoval sama sebe, jak má takový oděv na sobě. Podobně je to se

všemi jinými věcmi, s naším postavením, které lze zlepšit, s naším zdravím, s našimi vlohami k té či oné práci, aby se vyvinuly a tak dále. Zkrátka vše, co existuje ve světě hmotném i duchovním, ve viditelnou i neviditelnou, lze dosáhnouti prostě silou imaginace, která je největší magickou silou na světě. Imaginace spojená s vírou je zázračná moc, kterou lze ovládnout vyškolenému jedinci, jenž má dosti silné vůle a vytrvalosti, celý svět. Ale něco podobného není naším cílem.

Průměrný člověk se nestará o myšlenky světoborné, ale přeje si život klidný a spokojený, poměrný blahobyt a plní zdraví. Kdo chce žít v míru se svými bližními, musí k nim vysílati míruplné myšlenky a nesmí vědomě nikomu ubližovat. To je další podmínka úspěchu. Proto člověk svárlivý, závistivý a zlý, nebude mít nikdy trvalých úspěchů v tomto odvětví tajné nauky, nýbrž setká se vždycky na konec s nezdařením. Také jeho zdraví bude trpět!

To mějme též na paměti!

Kdo se bude řídit radami v těchto listech uvedenými, nechť nezapomene také šířiti je dále mezi svými bližními, neboť to jsou ne moje výmysly nebo výmysly koho jiného, ale základy jejich tvořily v dávnověku, na př. v Egyptě, tajnou nauku vysokých Mistrů, kterou sdělovali pod přísnými pečeti mlčením svým vyvolaným žákům. Ukázal jsem, že tyto nauky prohlášoval i náš Spasitel a tudíž jsou to nauky posvátné. Proto si jich každý važ a každý je prováděj se srdcem zbožným a proto ten, kdo jich užívá, má zcela jinou zodpovědnost! Jejich

zneužití je trestáno zákonem božím velmi
přísně! Ale lidem dobré vůle přinášejí jen po-
žehnání!

OBSAH :

Úvod	3
I. Magická síla myšlenek	5
II. Náboženství v lidské výživě	12
III. Zákon modlitby	23
IV. Zákon klidu	39
V. Mysterium spánku	52
VI. Užitek zapomínání	63
VII. Poselství jara	82
VIII. Malí čarodějové v obchodech	94
Jak to provádíme	113
